

TĀ DIENA UZ GOLGĀTAS

- 1 Pateicos, brāli Nevil. [Brālis Nevils saka: “Lai Dievs tevi svētī, brāli.”–Tulk.] Lai Dievs tevi svētī, brāli Nevil. Liels paldies.
- 2 Labrīt, draugi. Tas ir liels gods šorīt atkal atrasties šeit dievnamā, lai kalpotu Tam Kungam ar Vārda sludināšanu un ar lūgšanu par slimajiem. Es esmu ļoti pateicīgs par šo dienu.
- 3 Un, tikko kā es ienācu, es biju pārsteigts. Pie manis pienāca viens brālis un sacīja: “Es negribu būt kā tas necienīgais spitālīgais, kurš tika dziedināts.” Tas bija brālis Raitis. Es palūdzu par viņu, un Tas Kungs viņu pilnībā dziedināja. Un viņš pienāca raudādams, lai paspiestu man roku un pateiktu, ka viņš gribētu pateikties Tam Kungam par dziedināšanu. Viņš sagribēja atgriezties un pateikties. Viss aizgāja. Tagad viņš ir pilnīgi vesels. Mēs esam pateicīgi par tādām liecībām. Un...
- 4 Čārlij, jūs kopā ar brāli Džefrisu, ja vēlaties, nāciet šurp un apsēdieties uz šiem te krēsliem, lūdzu, nekautrējieties, lai jums nebūtu jāstāv. Tur ir vēl viens brālis un brālis Vuds, vienkārši nāciet šeit uz priekšu. Jūs... Lūk, šeit uz soliņa ir pāris vietas, lai jums nebūtu jāstāv. Man šķiet, ka šeit ir pāris vietas, jā, lūdzu, nekautrējieties, nāciet un ieņemiet tās vietas.
- 5 Mēs priecājamies... Manuprāt, reiz bija pateikts: “Es biju priecīgs, kad man pateica...” Lai Dievs tevi svētī, brāli. [Brālis saka: “Man vienmēr patīk būt tuvāk sludinātājam.”–Tulk.] Paldies, paldies. “Es biju priecīgs, kad man pateica: iesim uz Tā Kunga namu.” Iet uz Tā Kunga namu ir kristieša privilēģija un prieks.
- 6 Kad es paveros apkārt un redzu šeit šajā rītā tik daudzus manus draugus, es esmu ārkārtīgi pacīlāts. Es priecājos, redzot šeit brāli un māsu Dauhus no Ohaio. Tur beigās redzu brāli un māsu Armstrongus no paša Ohaio. Lai Dievs svētī arī jūs visus. Un, ak, vienkārši, skatoties apkārt, redzi tik daudzus, būtu grūti nosaukt viņu visu vārdus. Māsa Hūvere, mēs priecājamies redzēt šeit arī tevi no Kentuki. Un Čārlij, un Nellij, brālis Džefris ar savu ģimeni un tik daudzi no citām pilsētām.
- 7 Tā ka šorīt mēs gaidām brīnišķīgu laiku Tai Kungā, mēs gaidām, lai Dievs satiekas ar mums tādā veidā, lai svētītu mūsu dvēseles un palīdzētu mūsu vajadzībās.
- 8 Un, kad es pārlaižu acis pār šo vietu: ja es sāksu uzskaitīt visus manus draugus, kas atrodas šeit, tad man vajadzēs lielāko daļu rīta, lai viņus nosauktu. Man ir tik patīkami atkal atnākt uz draudzi un ieraudzīt šeit visus, satikties.
- 9 Kā tad būs tad, kad mēs nokļūsim Debesīs un satiksimies tur tajā brīnišķīgajā, bezgalīgajā, mūžīgajā sadraudzībā kopā ap Dieva Troni un tieši tām svētībām, kas mums visiem bija dārgas? Tur mēs būsīm pēc Viņa līdzības un pēc Viņa tēla, un uz mums būs Viņa Gars, mēs pielūgsim Viņu un kalposim Viņam visu mūžību, nekad nenogursim.
- 10 Vienkārši aizdomājieties, no visām iemīļotajām nodarbēm, kādas vien var iedomāties, tāpat tu reizēm no tā nogursti. Čārlij, man šķiet, ka vāveru medības mums ar tevi tādā ziņā patīk visvairāk, taču, ziniet, arī no tām tu nogursti.
- 11 Un man patīk doties pārgājienos, rāpties kalnos un vienkārši pastaigāties. Taču reizēm es nogurstu, gribas padarīt kaut ko citu.
- 12 Vēl man patīk braukt ar mašīnu. Reizēm es jūtos tāds kā noguris un bez spēka, un nervi līdz baltkvēlei. Es vienkārši ielecu savā mašīnā un braucu, turu rokās stūri, braucu pa ceļu un dziedu: “Esmu es tik laimīgs, ka esmu viens no viņiem,” vai vēl kaut ko. Vienkārši turos pie stūres un dziedu, piesitu ar kāju un gaviļēju. Un, nu, pēc brītiņa es nogurstu, un tad es atgriežos mājās un ķeros klāt pie kaut kā cita.
- 13 Taču, kad mēs sāksim pielūgt Dievu tajā jaunajā Valstībā, tur mēs nekad nejutīsim nogurumu, vienkārši...vienkārši vienmēr būs svētības, un tā tas būs vienmēr. Taču, protams, tad mēs

būsīm izmainīti. Mēs nebūsīm tādi, kādi mēs esam šobrīd. Mēs būsīm citi, citādākas radības nekā šobrīd. Tāpēc mēs esam laimīgi.

14 Es vienkārši atcerējos. Es nezinu, vai es kādreiz esmu to pieminējis vai nē. Brālis Čārlijs, pirms kāda laiciņa es biju kopā ar viņu Kentuki, un viņš pajautāja: “Brāli Branham, kā tu domā, vai Tūkstošgadu Valstībā mēs ar tevi medīsim vāveres?”

Es atbildēju: “Es tā nedomāju, Čārlij.”

15 Saka: “Mums taču tas tik ļoti patīk,” saka, “kā tu domā, vai mēs to darīsim, kad nonāksim Tūkstošgadu Valstībā?”

Es atbildēju: “Nē, Tūkstošgadu Valstībā nevienu vairs nenonāvēs.”

Bet viņš saka: “Bet mums tas patika.”

16 Es saku: “Čārlij, bet kā būtu, ja es varētu tevi pārliecināt, ka tu kādreiz biji cūka, bet tu esi pakāpies līdz augstākai būtnei un esi kļuvis par cilvēku? Vai tu dotos, vai tu gribētu atgriezties iepriekšējā stāvoklī un baudīt cūkas priekus?”

Atbildēja: “Nē.”

17 Es saku: “Redzi, būdams cilvēks, tu būtu pacēlies tik ļoti augstāk par cūku, ka tu vairs nekad negribētu būt cūka.” Es saku: “Tagad sareizini to desmit tūkstoši reizes – lūk, kāds tu būsi, kad tiks izmainīts no šī stāvokļa uz to, kāds tev būs. Tu vairs nekad negribēsi būt mirstīgais cilvēks.”

18 Tā tas ir. Tas būs kaut kas cits. Es tik ļoti priecājos, tik vien kā aizdomājoties par to, zinādams, ka reiz mēs uzrāpsimies augstāk.

19 Nu, un tā, ja Tas Kungs ļaus, nākamajā svētdienā, kas būs apmēram... Tad es aizbraukšu, došos uz Vaiomingas štatu ar vienu labu draugu...tas ir, uz Aidaho štatu ar vienu manu labu draugu, ar brāli Maineru Arganbraitu, ar brāli Kleitu Sanmoru, ar kristīgajiem uzņēmējiem.

20 Nākamajā nedēļā, pēc nedēļas jeb septītajā datumā man ir jābūt Dalasā, Teksasas štatā, uz “Dziedināšanas balss” saietu. Un es runāšu vakarā, 7. datumā. Bet pēc tam es atgriezīšos atpakaļ, lai dotos uz Aidaho štatu kopā ar brāli Arganbraitu un kristīgajiem uzņēmējiem. Un, iespējams, novadīšu vienu vakaru Mīneapolisā, pirms mēs aizbrauksim. Bet pēc tam vienas brokastis pie kristīgajiem uzņēmējiem.

21 Ja Tas Kungs ļaus, nākamsvētdien no rīta es gribu atkal atbraukt šurp uz dievnamu, ja vien varēs un ja tā būs Tā Kunga griba. Un es gribu runāt par tēmu “Viesulis vējā”, ja Tas Kungs ļaus. Tas, šķiet, ir bijis manā sirdī jau visu nedēļu.

22 Bet nesen ļoti agri no rīta, kādos četros no rīta, es pamodos, un man atnāca, lūk, kāda doma: “Tā diena uz Golgātas.” Un es gribu parunāt par to šorīt: “*Tā diena uz Golgātas.*”

23 Un tagad lasījumam atvērsim Rakstu vietu no Bībeles, Mateja Evaņģēlija 27. nodaļu. Un mēs sāksim no 27. panta un izlasīsim šo Rakstu daļu, lai ieliktu pamatu, uzreiz pēc tam mēs sāksim. Bet pēc sludināšanas daļas mēs lūgsim par slimajiem.

24 Ak, bet pēc iepriekšējās reizes šeit, kad es vienkārši atkārtuju un sekoju manam jaunajam kalpošanas paraugam, pēc tām sanāksmēm es saņēmu tik daudzas liecības, cik jau sen nebiju saņēmis.

25 Kaut kas tajā ir, tajā, ka ir jānonāk kontaktā ar to cilvēku, lai cik daudz arī nebūtu parādīts pārdabiskais. Taču, redziet, dziedināšanai ir jābalstās uz tā cilvēka ticības. Lūk, ja cilvēkam ir ticība...

26 Un viņi redz, piemēram, kā Svētais Gars virzās pār klausītājiem un saka: “Notika *tas un tas*,

un tevi sauc *tā un tā*, un tu atbrauci no *turienes*, un tu izdarīji *to un to*, un tas būs *tādā* veidā,” un redz, ka tas viss nevainojami piepildās, un tomēr tur sēdošajam cilvēkam ir jāpaceļ savs skatiens un jāpasaka: “Tas patiešām ir Dievs, es pieņemu savu dziedināšanu.”

27 Bet tā vietā tas cilvēks saka: “Uzlieciet man rokas un palūdziet par mani, lai es tiktu dziedināts.”

28 Tomēr tieši tā mēs esam iemācīti šeit Amerikā, ticēt šādi. Un tas, protams, ir saskaņā ar Rakstiem.

29 Taču mēs redzam, ka Āfrikā un dažādās vietās: tikko kā notiek kaut kas tamlīdzīgs, tā visi klausītāji uzreiz paceļ rokas un pieņem dziedināšanu, jo viņiem nekas nav iemācīts. Saprotat? Viņiem pat nebija mācījuši par dziedināšanu. Bet, kad viņi to ierauga, tad viņi zina, ka ir dzīvais Dievs. “Un, ja jau Viņš ir dzīvs, tātad Viņš ir virs visa un Viņš dziedina.” Tas arī viss, jo pamats jau ir ielikts, fundamenti, ka Viņš ir Dziedinātājs un dziedina cilvēkus. Un, kad viņi redz, ka Viņa Klātbūtne darbojas caur Viņa Draudzi, tad viņi saka: “Tas visu atrisina. Mums ar to pietiek.”

30 Taču mēs esam iemācīti uzlikt rokas slimajiem un tamlīdzīgām lietām. Lūk, kāpēc Amerikā tam nav tādu panākumu.

31 Un tā, neaizmirstiet, nākamsvētdien no rīta, ja Tas Kungs ļaus (brālis Nevils, protams, par to paziņos, ja tas...), “*Viesulis vējā*”.

32 Un tā, es jums devu nedaudz laika, lai jūs atvērtu Rakstus no Mateja 27. Sāksim lasīt no 27. panta no Mateja Evaņģēlija. Lūk, uzmanīgi ieklausīsimies šajā lasījumā.

Tad zemes pārvaldnieka karavīri ņēma Jēzu, veda to pārvaldnieka pilī un sasauca ap Viņu visu pulku.

Un tie novilka Viņam drēbes un apvilka Viņam purpura apmetni.

Tie nopina ērkšķu vainagu un lika to Viņam galvā, un deva Viņam niedri labajā rokā, un locīja ceļus Viņa priekšā, Viņu apsmiedami, un sacīja: "Sveiks, Jūdu ķēniņ!"

Un tie splāva Viņam virsū, ņēma niedri un sita Viņam pa galvu.

...kad tie bija Viņu apsmējuši, tad tie novilka Viņam apmetni un apvilka Viņam paša drēbes un aizveda Viņu, lai sistu krustā.

Bet iziedami tie sastapa cilvēku no Kirēnas, vārdā Sīmani; tie piespieda to nest Viņa krustu.

Un, nonākuši tai vietā, ko sauc par Golgatu, tas ir, pieres vietu,

tie Viņam deva dzert etiķi, maisītu ar žulti; un, kad Viņš to nobaudīja, Viņš negribēja to dzert.

Un tie sita Viņu krustā un izdalīja Viņa drēbes savā starpā ar mesliem, lai piepildītos, ko praviētis sacījis: "Tie Manas drēbes starpā izdalījuši un par Maniem svārkiem kauliņus metuši."

...tie sēdēja tur un apsargāja Viņu.

Un virs Viņa galvas tie pielika Viņa vainas uzrakstu: ŠIS IR JĒZUS, JŪDU ĶĒNIŅŠ.

Tad divi slepkavas tika kopā ar Viņu krustā sisti; viens pa labo, otrs pa kreiso roku.

Bet garāmgājēji zaimoja Viņu, galvas kratīdami,

un sacīja: "Viņš gribēja noplēst Templi un to atkal uzcelt trijās dienās; palīdzi pats Sev; ja Tu esi Dieva Dēls, kāp no krusta zemē."

Tāpat augstie priesteri līdz ar rakstu mācītājiem un vecajiem apsmēja Viņu, sacīdami:

"Citiem Viņš palīdzējis, bet pats Sev nevar palīdzēt. Ja Viņš ir Israēla Ķēniņš, lai nokāpj no krusta, tad mēs ticēsim uz Viņu.

Viņš Dievam uzticējies, Tas lai glābj Viņu, ja grib; jo Viņš ir sacījis: Es esmu Dieva Dēls."

Tāpat arī slepkavas, kas līdz ar Viņu bija krustā sisti, zaimoja Viņu.

Bet no sestās stundas tapa tumšs pār visu zemi līdz devītai stundai.

Bet ap devīto stundu Jēzus sauca stiprā balsī: "Ēli, Ēli, lamā zabahtani?" Tas ir: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?"

Bet daži no tiem, kas tur stāvēja, kad tie to dzirdēja, sacīja: "Šis sauc Ēliju."

Un tūlīt viens no tiem aizskrēja, paņēma sūkli, pildīja to ar etiķi, uzsprauda to niedrē un dzirdēja Viņu.

Bet citi sacīja: "Pagaidi, redzēsim, vai Ēlija nāks un glābs Viņu."

Bet Jēzus atkal iekliedzās stiprā balsī un izlaida Savu garu.

Un redzi, Tempļa priekšgars pārplīsa no augšas līdz apakšai divos gabalos, un zeme trīcēja, un klintis šķēlās,

un kapi atdarījās, un daudzu svēto miesas, kas dusēja, cēlās augšām.

Un tie izgāja no kapiem pēc Viņa augšāmcelšanās, nāca svētajā pilsētā un parādījās daudziem.

Bet virsnieks un tie, kas bija pie Viņa un sargāja Jēzu, redzēdami zemestrīci un visu, kas tur notika, ļoti izbijās un sacīja: "Patiesi Šis bija Dieva Dēls."

33 Uz brītiņu nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

34 Kungs, mēs zinām, ka Tu esi Dievs. Un tas... Izlasot šo svētīto un svēto Vārdu, mēs joprojām redzam, ka Tava daba nav mainījusies. Tu vienmēr esi Dievs. Un šķīta, ka Jēzum neviens nepalīdzēs, jo Viņš atradās ļaundaru rokās un bija viss savainots un apspļaudīts, un izsmiets, un karājās uz krusta asiņodams, mirdams. Un šķīta, ka neviens Viņam nepalīdzēs, tā ka Viņš pat iebrēcās: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?" Taču Tu sāc darboties tajā brīdī, kad nekas cits vairs nespēj darboties.

35 Mums ir dots zināt, Kungs, ka, ja ir upes, ko mēs nevaram šķērsot; ja ir kalni, ko nevar pāriet, Dievs ir speciālists visās lietās, kas citiem nav pa spēkam.

36 Tu tajā lietā esi speciālists darbā, jo Tu zināji, kāpēc bija tā diena Golgātā. Tu, būdams Dievs, bezgalīgs, zināji, ka tam brīdim ir jāpienāk. Taču, kad tas piepildījās, tad Tu parādījī, ka Tu esi Dievs, Tu parādījī, kurš te ir galvenais. Tu satricināji zemi, un iznāca svētie, kas aizmiguši gulēja zemē. Tu padarījī sauli par nakti...par nakts tumsu, parādīdams, ka Tu esi Dievs. Taču šķīta, ka Tu tik ilgi klusēji.

37 Ļauj mums no tā visa saprast, ka, kamēr mēs staigājam Garā, esam Dieva rokas vadīti (nav nozīmes, kas šķiet nepareizi, mēs tik un tā skatāmies uz Golgātu), Dievs sāks runāt īstajā stundā, īstajā laikā.

38 Lūk, Tēvs Dievs, mēs lūdzam piedošanu par mūsu grēkiem un pārkāpumiem. Mēs lūdzam, lai Tavs Svētais Gars ved mūs. Ved mūs, kā tas Balodis veda to Jēru. Ļauj mums būt pakļāvīgiem, lai kāda arī nebūtu mūsu daļa, zinot to, ka Dievs visu dara uz labu, un zinām, ka viss būs kārtībā.

39 Esi kopā ar mums šodien šajā kalpošanā. Mēs lūdzam, lai Tu izglāb tos, kas ir gatavi saņemt glābšanu un meklē glābšanu. Piepildi ar mūžīgo Dzīvību tos, kas To meklē. Mēs lūdzam, lai Tu

dziedini slimos un cietējus, kas ir atnākuši, meklējot dziedināšanu. Un mēs Tevi par to slavēsim. Mēs lūdzam to Tava Dēla, mūsu Glābēja Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

40 Un tā, šodienas runā mēs gribētu pievērst jūsu uzmanību šai tēmai, kuru es esmu nolēmis runāt: *Tā diena uz Golgātas*.

41 Tas izskatās nedaudz nelaikā, par to it kā būtu jārunā lielajā piektdienā.

Golgāta ir jāatceras katru dienu. Un mēs esam par to tik daudz dzirdējuši, tik daudz lasījuši. Sludinātāji ir sludinājuši par to jau kopš laika sākuma. Dziedātāji ir dziedājuši par to visos laikos. Pravieši bija to paredzējuši jau četri tūkstoši gadu, pirms tas notika. Bet mūsu laika pravieši norāda uz to laiku, kad tas notika. Tā ir tik svarīga diena! Šī ir viena no tām vissvarīgākajām dienām, kādas Dievs ir devis uz šīs zemes.

42 Un, ja tā ir tik svarīga cilvēcei (Golgāta), tad es uzskatu, ka mums ir lietderīgi atcerēties un izpētīt, un ieraudzīt, ko tieši tā nozīmē mums. Es esmu pārliecināts, ka šajā vēlajā stundā, kurā mēs dzīvojam, mēs tiecamies iepazīt no Dieva visu, kas ir nozīmīgs. Un visu, ko vien varēsim uzzināt, mēs esam atnākuši šurp, lai to iemācītos un ieraudzītu, kas mums ir sagatavots un ko Dievs ir mūsu labā izdarījis, un ieraudzītu, ko Viņš ir apsolījis mūsu labā izdarīt. Jo tieši tāpēc mēs nākam uz draudzi. Tieši tāpēc sludinātājs sludina, tāpēc viņš gatavojas un pārdomā Rakstus, un meklē iedvesmu – jo viņš ir sabiedrības kalps Dieva ļaudīm. Un viņš cenšas uzzināt kaut ko, ko Dievs grib pateikt Saviem ļaudīm, kaut ko, kas palīdzētu cilvēkiem. Iespējams, tas nosodītu viņus viņu grēku dēļ, taču tas palīdzētu viņus uzcelt, lai viņi atstātu savus grēkus un tad pieceltos, lai kalpotu Tam Kungam. Un tieši tas kalpotājam ir jāmeklē.

43 Un, ja jau šī diena ir tik svarīga, viena no svarīgākajām dienām, tad izskatīsim trīs dažādas lietas, ko šī diena nozīmē mums. Mēs varētu izskatīt veselus simptomus, taču šorīt es esmu izvēlējies tikai trīs dažādas dzīvei svarīgas lietas, kuras mēs gribētu izskatīt dažās nākamajās minūtēs – ko mums nozīmē Golgāta. Un es lūdzu, lai tas nosoda katru grēcinieku, kas atrodas šeit; lai tas liek nomesties ceļos katram svētajam; lai katram slimniekam tas liek pacelt savu ticību pretim Dievam un aiziet dziedinātam; katram grēciniekam – izglābtam; katram atkritējam atgriezties un nokauņēties par sevi; un katram svētajam priecāties un iegūt jaunu stiprinājumu un jaunu cerību.

44 Viena nozīmīga, svarīga lieta, ko Golgāta nozīmē mums un šai pasaulei, ir tas, ka tā atrisināja grēka jautājumu uz visiem laikiem.

Cilvēks tika atzīts par vainīgu grēkā. Bet sods par grēku bija tāds, ka neviens cilvēks to nevarēja samaksāt. Sods bija tik liels, ka samaksāt tādu sodu nespēja neviens. Es patiešām ticu, ka tieši tā bija paredzējis Dievs, ka sods bija tik liels, lai to samaksāt nespētu neviens, lai samaksāt to varētu tikai Viņš pats. Lūk, maksa par grēku bija nāve. Un mēs visi piedzimām grēkā, ieņemti nelikumībā, ienācām šai pasaulē, runādami melus. Tādējādi neviens no mums nebija cienīgs, tas ir, uz zemes netika atrasts neviens, kas būtu cienīgs.

45 Bet grēks nesākās uz zemes, grēks sākās Debesīs. Lucifers, velns, bija nosodīts radījums par savu nepaklausību, vēl pirms viņš nokļuva uz zemes. Grēks sākās Debesīs, kur Dievs bija ielicis eņģeļus un pārējos uz tāda paša pamata kā cilvēkus; zināšanas, zināšanu koks, Dzīvības koks un zināšanu koks, kad cilvēkam bija jāizdara izvēle. Un, kad Luciferam bija dota privilēģija izdarīt savu izvēli, viņam sagribējās ko labāku, nekā bija Dievam. Lūk, kur sākās nepatikšanas.

46 Bet attiecībā uz grēku bija nosacījums. Tas nosacījums bija nāve. Nāve bija sods. Bet tas... Varētu iedziļināties visos tajos sīkumos, jo es neticu, ka ir tikai viena nāve. Dzīvība ir tikai viena. Un es ticu, ka cilvēks, kam ir mūžīgā Dzīvība, nekad nemirs. Un es ticu, ka tā dvēsele, kas grēko, tiks pilnībā iznīcināta, jo Bībelē ir teikts: "Tā dvēsele, kas grēko, noteikti mirs." Nevis cilvēks, bet "dvēsele, kas grēko". Tādējādi sātans noteikti nomirs, tiks pilnībā iznīcināts. Tāpēc es nepiekrītu universālistiem, kuri apgalvo, ka sātans tiks izglābts! Viņš sagrēkoja, un viņš ir grēka aizsācējs. Un viņa dvēsele sagrēkoja, bet viņš bija gars. Tas gars tiks pilnībā iznīcināts, no tā nekas pāri nepalik.

47 Bet, kad grēks nonāca uz zemes tur pašā sākumā kā melns plīvurs, kas nokrita no debesīm, tas burtiski paralizēja zemi. Tas iegrūda verdzībā ikvienu radījumu uz zemes un visu Dieva radību. Cilvēks nokļuva nāves, slimības, bēdu, nelaimju verdzībā. Līdz ar to krita visa daba. Grēks bija tā anestēzija, kas faktiski paralizēja zemi. Un tad mēs šeit palikām bez cerības, jo tam bija pakļauta visa radība uz zemes. Un tam bija pakļauts ikviens uz zemes dzimušais.

48 Tāpēc tam bija jāatnāk no tādas Vietas, kur nebija grēka. Tas nevarēja nākt no zemes. Neviena no mums nevarētu izpirkt otru. Tam bija jāatnāk no Kāda cita.

49 Tāpēc, kad cilvēks saprata, ka viņš ir atdalīts no sava Dieva, viņš kļuva par klejotāju. Cilvēki brēca, viņi raudāja, viņi centās, viņi klaiņoja pa kalniem un caur tuksnešiem, meklējami to Pilsētu, kuras cēlājs un radītājs ir Dievs. Jo viņš zināja, ka, ja viņš varētu atgriezties Dieva Klātbūtnē, viņš varētu to visu ar Viņu pārrunāt. Taču atpakaļceļa nebija. Viņš bija pazudis. Viņš nezināja, pa kādu ceļu lai dodas, tāpēc viņš vienkārši devās ceļā klejodams, cenšoties kaut kur atrast, sameklēt ceļu atpakaļ uz to Vietu. Kaut kas viņam iekšā sacīja, ka viņš ir cēlies no tās pilnīgās Vietas. Šajā rītā šeit, šajā redzamajā auditorijā vai starp tiem, kas klausās šo magnetofona lenti (jo tā aizies pa visu pasauli) nav neviena, ne šeit, ne kaut kur citur, kas nemeklētu to pilnību.

50 Tu samaksā savus rēķinus un domā: “Viss ir atrisināts.” Kad rēķini ir apmaksāti, tad kāds tavā ģimenē saslimst. Kad slimība beidzas, tad tev atkal ir jāapmaksā rēķini. Tad nemanot sāk sirmot mati, un tad tu atkal gribi būt jauns. Un visu laiku, pastāvīgi kaut kas notiek – tas ir tā grēka viņa dēļ. Taču, tā kā savā sirdī tu meklē to, tas liecina, ka kaut kur ir Pilnība. Kaut kur kaut kas tāds ir.

51 Lūk, kāpēc šodien ļoti bieži ir tā, ka grēcinieks joprojām klīst apkārt. Skaista, jauna meitene apgriezīs savu matu cirtas, lai kļūtu populāra; sakrāsos seju, lai izskatītos skaista; apģērbs apģērbu, lai parādītu sava ķermeņa figūru. Jo tas ir vienīgais, ko viņa var atrast, visur meklējama (cenšoties atrast kaut ko, kas pie viņas atgrieztos) kad viņa panāk, lai vīrieši viņai uzsvilpj, viņai pamāj, ar viņu flirtē. Tāpat attiecībā uz meitenēm rīkojas puisi – cenšas pievērst viņas uzmanību. Kaimiņi ceļ māju un iekārto to tā, lai tā izskatās nedaudz labāka par kaimiņu māju. Un tā tas ir vienmēr, mēs cenšamies kaut ko sasniegt, bet kaut kas vienmēr izrādās nedaudz labāks. Tā jaunā meitene ieraudzīs, ka cita meitene ir par viņu populārāka. Kaimiņš ieraudzīs, ka kāda māja izskatās labāka nekā viņējā. Sieviete ieraudzīs, ka cita sieviete ir apģērbta tā, ka izskatās par viņu labāka.

52 Mūsos ir ielikts kaut kas, kas cenšas kaut ko sasniegt, un tas parāda to, ka mēs esam pazuduši. Mums gribas atrast to kaut ko, kas dāvās mums to apmierinājumu, kas remdēs to iekšējo izsalkumu, taču izskatās, ka mēs nevaram to atrast. Cilvēki ir centušies to visos laikos: viņi brēca, viņi raudāja, viņi darīja visu, kas vien bija viņu spēkos, taču viņi vienalga nevarēja atrast, klejodami pa pasauli.

53 Visbeidzot, viendien (tas ir, tajā Golgātas dienā) atnāca Kāds, kas nonāca no Godības, Kāds, kuru sauca Jēzus Kristus, Dieva Dēls, kas nonāca no Godības, un Golgāta kļuva par īstenību. Tā bija tā diena, kad tika samaksāta tā cena, un grēka jautājums tika atrisināts uz visiem laikiem. Un tādā veidā atvērās pieeja tam, pēc kā mēs alkām un slāpām. Tas atnesa to apmierinātību. Neviena cilvēks, kas ir pabijis Golgātā un ieraudzījis to tādu, kāda tā bija, nekad nespēs palikt iepriekšējais. Kad viņš atnāk uz to vietu, tiek apmierināts viss, ko viņš bija vēlējies vai pēc kā bija ilgojies.

54 Tā bija tik svarīga diena, un tas bija tik svarīgi, ka tas satricināja pasauli. Tas satricināja pasauli, kā tā vēl nekad nebija satricināta. Kad Jēzus nomira Golgātā un samaksāja par šo grēka jautājumu, uz šīs grēcīgās zemes iestājās aptumsums. Saule apdzisa dienas vidū, tai bija nervu sabrukums, un klintis sāka trīcēt, kalni pāršķēlās, un mirušie ķermeņi izlauzās no kapiem.

55 Kas tad notika? Dievs bija notēmējis uz Golgātu. Viņš uz visiem laikiem ievainoja to dzīvnieku, sauktu par Sātanu. Kopš tā laika viņš ir bijis daudz niknāks, jo tas atnesa Gaismu cilvēcei. Un ikviens zina, ka ievainots dzīvnieks ir ļoti nikns, rāpodams apkārt ar lauztu muguru.

Lūk, Golgātā sātans saņēma nokautu. Zeme pierādīja, ka tā tas bija.

56 Visaugstākā cena, kāda jebkad ir maksāta, un Vienīgais, kurš varēja to samaksāt, atnāca un izdarīja to Golgātā.

Lūk, kur bija samaksāta augstā cena – tā ir viena no tām lietām. To bija pieprasījis Dievs. Neviens nebija cienīgs, neviens nebija spējīgs, neviens nevarēja to izdarīt. Bet atnāca pats Dievs un kļuva par cilvēku, un dzīvoja cilvēka dzīvi, pakļauts cilvēka vēlmēm, un tika sists krustā Golgātā. Un tur, kad sātans domāja, ka Viņš to nedarīs, ka Viņš neies tam cauri, Viņš izgāja cauri Ģetzemanei un visiem pārbaudījumiem, kādiem vien ir pakļauts cilvēks. Viņš gāja tam cauri, tieši tāpat kā visi cilvēki, bet Viņš samaksāja to cenu.

57 Un tieši tāpēc uz zemes notika aptumsums – kā anestēzija pirms operācijas. Kad ārsts dod cilvēkam narkozi, lai kaut ko izdarītu, viņš sākumā viņu iemidzina. Un, kad Dievs veica operāciju Draudzei, pasaule saņēma anestēziju, labai bija konvulsijas. Nav brīnums! Cilvēka miesā mira Dievs. Tas bija tas brīdis, ko bija gaidījusi šī pasaule, tomēr daudzi no viņiem to nezināja.

58 Tāpat kā šodien – daudzi ir gaidījuši šīs lietas, un tomēr viņi to neatpazīst. Viņi neredz izeju. Viņi joprojām cenšas sameklēt baudas un šīs pasaules lietas, mēģinādami atrast izeju.

59 Bija bijis daudz ceļrāžu, kas norādīja uz to dienu, daudz svarīgu priekšvēstnešu. Par to vēstīja jērs, vērsis, dūja un viss pārējais, tomēr tas nespēja to satriekt. Tas nespēja satriekt to nāves satvērienu, kad šī zeme piederēja sātānam.

60 Tie paši akmeņi, pa kuriem viņš reiz staigāja pa šo zemi, degošais sērs... Lucifers bija rītausmas dēls, un viņš staigāja pa zemi, kad tā bija degošos vulkānos. Tie paši akmeņi, kas atdzisa, kad Jēzus nomira Golgātā, izvirda no zemes.

61 Maksa bija samaksāta, un sātana jūgs tika salauzts. Dievs atkal ielika cilvēka rokās atpakaļceļu pie tā, ko viņš bija meklējis. Viņam vairs nebija jāraud. Kad Viņš salauza sātana mugurkaulu tur Golgātā, grēka, slimību mugurkaulu, tas katru mirstīgo atved atpakaļ Dieva Klātbūtnē ar piedotiem grēkiem. Aleluja! Mūsu grēki ir piedoti. Sātans vairs nevar mūs nomelnot Dieva priekšā.

62 Ir uztaisīts lielceļš, tur ir ievilkts telefons. Ir ievilkta līnija līdz Godībai, un katram cilvēkam ir pieeja pie šīs līnijas. Ja cilvēks ir grēka pilns, tad tas pieslēdz viņu pie tās sakaru centrāles. Tas grēks var tikt viņam piedots. Ne tikai tas, par to grēku ir samaksāts. Ak! Tev nevajag teikt: “Es neesmu cienīgs,” protams, tu neesi cienīgs, tu nekad nevarētu būt cienīgs. Taču tavu vietu ieņēma tas Cienīgais, tu esi brīvs! Tev vairs nav jāklaiņo. Tev vairs nav jābūt baidu meklētājam šeit uz zemes.

Jo ir kāds avots Asins pilns,

Kas no Imanuēla vēnām plūst.

Kad grēcnieks tajā iemērķts tiek,

Tad visi grēka traipi zūd.

63 Tev nav jāiet pazušānā. Ir taču lielceļš un Ceļš, un tas ir saukts par svētuma Ceļu. Nešķīstais pa to neies, jo no sākuma viņš iziet cauri tam avotam, bet pēc tam uznāk uz tā lielceļa.

64 Viņš salauza sātana spēkus. Viņš atvēra elles cietuma durvis katram cilvēkam, kas bija ieslēgts šajā zemē, cietumos, baidīdamies, ka tad, kad viņš nomirs, kas notiks ar viņu pēc nāves. Viņš atvēra tās kameras durvis tur Golgātā, izlaida visus sagūstītos brīvībā. Tev vairs nav jābūt grēka mocītam. Tev vairs nav jāpakļauj savi locekļi grēkam, dzeršanai, smēķēšanai, azartspēlēm,

meliem. Tu taču vari būt godīgs, taisns un taisnīgs! Bet sātans nevar neko ar to izdarīt, jo tu esi pieķēries pie tā vada, pie glābšanas virves, kas ir noenkurota tajā gadsimtu Klintī. Neviens tevi no Tās nenoraus, nekādi vēji nespēs tevi no Tās noraut, vispār nekas, pat pati nāve nevar mūs nošķirt no Dieva mīlestības, kura ir Jēzū Kristū. Lūk, ko nozīmēja Golgāta.

65 Cilvēki, kas bija verdzībā, tika atbrīvoti. Cilvēki, kas reiz atradās nāves bailēs, var vairs nebaidīties no nāves. Cilvēks, kas ilgojas pēc tās Pilsētas, kuras būvētājs un veidotājs ir Dievs, viņš var uziet uz šī lielceļa un soļot uz Debesīm, jo viņš ir brīvs. Aleluja! Viņš ir izpirkts. Viņam vairs nav jāklīst, jo ir veids, kā var uzzināt, vai tu ej pareizi vai nē. Dievs dod mums Dzīvību. Mūsu grēku vairs nav. Tajā Dienā uz Golgātas tika samaksāta cena. Kad mēs to visu redzam, tad nav brīnums, ka dzejnieks uzrakstīja:

Starp trīcošām klintīm un tumšajām debesīm

Mira mans Glābējs ar noliektu galvu.

Atvērtais priekšskars atvēra ceļu

Uz Debesu priekiem un mūžīgo dienu.

66 Ābrahāmam vairs nav jāklīst pa zemi pilsētas meklējumos. Grēciniekam vairs nav jājautā, vai viņš var izglābties vai nē. Slimam cilvēkam vairs nav jājautā, vai viņš var būt dziedināts vai nē. Priekškara atvēršana tajā dienā uz Golgātas atvēra ceļu uz pilnīgu uzvaru. Dievs iedeva mums Sava Gara spēku, lai mēs savā dzīvē uzvarētu visas tās lietas; tikai prasa, lai mēs tam visam ticam. Tas notika tajā dienā uz Golgātas. Tādas dienas nekad nebija bijis, tādas dienas nekad nebūs. Tas vairs nav vajadzīgs, cena jau ir samaksāta, un mēs esam izpirkti. Pateicība Dievam! Mēs esam izpirkti. Jautājumu vairāk nav. Vairs nav jātaustās neziņā. Viss ir atrisināts. Apsegs ir atbīdīts, tas priekšskars, un mēs esam uzlikti uz tā ceļa, lai vairs neklīstu, bet ticētu un vienkārši soļotu uz priekšu. Mēs soļojam taisni uz paša Dieva Klātbūtni.

67 Ābrahāms zināja, un citi zināja, ka, kamēr viņi meklēja to Pilsētu, viņi zināja, ka viņi ir cēlušies no kaut Kurienes. Kaut kas bija noticis. Viņi dzīvoja uz paralizētas zemes: tur bija zemestrīces, bija vētras, kari un slepkavības! Vilks un jērs barojās viens no otra, tas ir, vilks barojās no jēra, bet lauva barojās no vērsa. Tas neizskatījās pareizi. Kaut kas nebija kārtībā. Viņš zināja, ka kaut kas nav kārtībā. Cilvēki un brāļi nogalina brāļi, tēvs nogalina dēlu, dēls nogalina tēvu. Kaut kas nav kārtībā. Viņš noveco. Viņš mirst. Viņš novīst. Viņu piemeklē slimība. Viņš ir verdzībā. Koki izaug, bet nav nemirstīgi, tie iet bojā. Kalni mainās. Jūras izzūst, ūdens pazūd. Kaut kas nav kārtībā. Un viņš meklēja vietu, to Pilsētu, kur nekā tāda vairs nebūs. Viņš zināja, ja vien viņam izdosies atgriezties Tā Klātbūtnē, Kurš visu to izveidoja pareizu, tad viņš varēs ar Viņu visu pārrunāt.

68 Ak, grēciniek, kāda šorīt tā ir privilēģija zināt, ka tev ir tā Pīeja. Tā diena uz Golgātas atvēra to ceļu. To taču meklēja un centās atrast visi tie patriarhi, bet Golgāta to iedeva tev par brīvu! Kā gan tu vari to noraidīt? Kā gan tu vari to noraidīt un pievienoties kādai konfesijai? Kā gan tu vari to noraidīt un ar kaut ko aizvietot, ar šīs pasaules izpriecām? Kāpēc to nepieņemt? Atvērtais priekšskars atved cilvēku atpakaļ tieši Dieva Klātbūtnē (uz viņa vairs nav vispār nekāda grēka) un uzved viņu uz tā lielceļa, kas iet uz turieni, ko viņš meklēja: uz Debesīm, Godību, mieru, mūžīgo Dzīvi, tas viss atrodas tur priekšā.

69 Tā diena bija nāvīgs trieciens sātana spēkam. Ar to viss beidzās.

70 Un es iztēlojos Viņu tur: tas bija tas Jērs no Ēdenes, pati pirmā ēna, kas stāstīja par Viņu.

71 Kad Ābels ticībā atnesa Dievam labāku upuri nekā Kains, viņš droši vien aptina tam jēram ap kaklu vīnogulāju, aizvilka to pie tā akmens, paņēma rokā akmeni kā nazi, atspieda atpakaļ tā galviņu un cirta, kapāja to, līdz tas nomira. Un viņa vilna bija sarkana no viņa paša asinīm, viņš gulēja pats savu asiņu peļķē! Tā bija ēna.

72 Taču tajā dienā uz Golgātas tas nebija šīs zemes jērs, bet mira Dieva Jērs, gulēja pats Savu Asiņu peļķē. Šī pasaule Viņu sakapāja, sagraizīja un sadauzīja, un apsplaudīja, un sasita, un nopātāgoja, un izdarīja visu pārējo, un Asinis pilēja no Viņa matu cirtām.

73 Kad Ābela jērs nomira, tas mira, runādams valodā, ko Ābels nevarēja saprast. Tā bija blēšana.

74 Un, kad Dieva Jērs mira tajā dienā uz Golgātas, Viņš runāja tādā valodā, ka neviens Viņu nesaprata. “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?” Tas bija Dieva Jērs, viss brūcēs, sakapāts.

75 Viņš bija tieši tas Jērs, par kuru Ābelam bija izpratne, kad viņš ieraudzīja apsolīto sievas Dzimumu [Sēklu]. Viņš bija tas Jērs, kuru redzēja Daniēls, kas bija atšķelts no kalna, bez roku palīdzības. Viņš bija tas Ritenis ritenī pravietim. Viss, ko viņi bija paredzējuši, piepildījās tajā dienā, tajā dienā uz Golgātas. Tādā veidā piepildījās īpašs notikums. Tas salauza sātana mugurkaulu.

76 Pirmkārt, mums ir jānoskaidro, ko tā diena nozīmēja. Otrkārt, mums būtu jāizprot, ko tā diena izdarīja mums, lūk, ko tā izdarīja mums. Lūk, treškārt, noskaidrosim, kas mums būtu jādara tās dienas dēļ. Kas būtu jādara mums?

77 Pirmkārt, mums ir jāiedziļinās tajā, jo tā ir svarīga diena, vissvarīgākā no visām dienām. Tika samaksāta grēka cena. Sātana spēks bija salauzts.

78 Un tagad mēs gribam redzēt, kas būtu jādara no mūsu puses. Lūk, no mūsu puses. Kad Jēzus nomira Golgātā, uz Golgātas tajā dienā, Viņš ne tikai samaksāja maksu par mūsu grēkiem, bet Viņš arī samaksāja maksu un uztaisīja ceļu, lai mēs varētu Viņam sekot; tāpēc ka mēs, būdami kā kritušie Ādami, kuri esam izpirkti (kā Gars veda Ādamu, pirmo Ādamu, caur Garu, kas kontrolēja visu dabu), tādējādi mēs (otrais Ādams) jeb zemes cilvēki, kurus izpirka Kristus, kopš tās dienas uz Golgātas varam Viņam sekot. Lūk, kad Viņš nomira Golgātā, Viņš uztaisīja ceļu. Viņš atdeva to Garu, Svēto Garu, Kuru Viņš atsūtīja atpakaļ uz zemi, lai jūs un es varētu ar to dzīvot. Lūk, ko Golgāta nozīmēja mums – sekot Viņam.

79 Pirmkārt, iedziļināties tajā, ieraudzīt, ko tas izdarīja mūsu dēļ. Bet tagad, kas attiecībā uz to ir jādara mums? Kas ir jādara tev un man?

80 Nu, mēs sakām: “Nu, es to augsti vērtēju.” Tas ir ļoti jauki. Taču mums tas ir jāpieņem. Bet pieņemt to nozīmē pieņemt Viņa Personu, Kristu mūsu sirdī.

81 Tad mēs būsim brīvi no grēka, jo uz mums vairs nekarājas nekādas grēka važas. Dievs... It kā mēs nekad nebūtu grēkojuši – tas pilnīgais Upuris ir padarījis mūs pilnīgus. Jo Jēzus sacīja: “Esiet pilnīgi, kā jūs Tēvs Debesīs ir pilnīgs.” Tādējādi, nav nekā, ko vēl varētu izdarīt, bet mēs esam padarīti pilnīgi Dieva Klātbūtnē.

82 Lūk, tieši šeit mēs zaudējam savu pozīciju. Ja mēs nebūsim nomodā, mēs skatīsimies atpakaļ uz to, kādi mēs bijām. Bet, kamēr mēs skatāmies atpakaļ uz to, kādi mēs bijām, tas Upuris mums neko nenozīmē. Ak, vai jūs to neredzat, draudze? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Es ne... Es pat nemēģinātu tikt ar to galā. Es nespēšu, un arī jūs nespēsiet. Nav nekādas jēgas censties. Pirmkārt, jūs esat pilnībā pazuduši, kamēr jūs skatāties uz to, ko jūs esat izdarījuši.

83 Bet neskatieties uz to, ko esat izdarījuši jūs, skatieties, ko tā diena uz Golgātas ir izdarījusi jums. Tā samaksāja tavu cenu. Tā atrisināja to jautājumu. “Ja tavi grēki būs kā purpurs, padarīšu tos baltus kā sniegs; tumši sarkani – baltus kā vilna.” Tad tev nav grēka, tu esi pilnīgi bezgrēcīgs! Nav svarīgi, ko tu esi izdarījis vai ko tu dari, tu vienalga esi bezgrēcīgs. Ja tu esi pieņēmis Jēzu Kristu kā savu Glābēju, tad tavi grēki ir piedoti. Bet viss, kas ir *piedots*, tas ir “atlaists un aizmirsts”.

84 Kas notiek tad? Tev tiek iedots (pēc šī nosacījuma) Viņa Gars, lai sekotu Viņam un darītu citiem to, ko darīja Viņš, tiem, kas arī seko. Viņš bija tikai viens Cilvēks, pilnīgs Cilvēks. Viņš

atdeva Savu dzīvību, un Viņš parādīja piemēru jums. Un tā, kas ir jādara mums?

85 Lūk, pirmkārt, es gribu pateikt, ka Jēzus nekad nedzīvoja pats Sev; Viņš savu dzīvi nodzīvoja citiem; precīzi tāda ir mūžīgā Dzīvība. Kad tu saki, ka ej uz draudzi un dari labas lietas, tas ir labi. Taču, ja tu dzīvo dzīvi priekš sevis, tad tev nav mūžīgās Dzīvības. Mūžīgā Dzīvība ir dzīvot priekš citiem. Viņš pierādīja to, kad Viņš atnāca Dieva Jērā. Viņš dzīvoja, un Viņam bija mūžīgā Dzīvība, jo Viņš nedzīvoja Sev. Viņš dzīvoja citiem. Un jūs pieņemat mūžīgo Dzīvību, pieņemot to dienu, un jūs vairs nedzīvojat sev, jūs dzīvojat citiem.

86 Kāds sacīja: “Kā tu vari to paciest, ļaut, lai tevi kāds šādi apsaukā?” Tu nedzīvo sev. Tu dzīvo citiem, lai tu varētu izpirkt to cilvēku. Jūs kļūstat par dēliem. Bet problēma ir tajā, ka draudze ir aizmirsusi, ka viņi ir dēli. Tu esi dēls, tu ieņem Kristus vietu. Tu esi dēls, tāpēc nedzīvojiet sev, dzīvojiet citiem.

87 “Nu, brāli Branham, priekš tā brāļa es varu dzīvot, jo viņš ir ļoti jauks cilvēks.” Tas nav tas.

88 Dzīvo tam cilvēkam, kas tevi ienīst. Dzīvo tam cilvēkam, kurš tevi nogalinātu, ja vien spētu. Jo tieši tā izrikojās ar Viņu. Viņi nogalināja Viņu, bet Viņš nomira, lai viņus izglābtu. Lūk, kas ir mūžīgā Dzīvība. Kad tu...tas ir tavās krūtīs, tu esi vērsts uz Debesīm. Taču tu upurē savējo, tu atsakies no savējā, kā aita atdod savu vilnu. Tu skaties tālāk uz Golgātu.

89 Es ceru, ka tas palīdzēs jums sasniegt tādu stāvokli. Lūk, kas ir jāizdara šim dievnamam, lūk, kas ir jāizdara katram cilvēkam – jānoskaidro, kas esi tu un kāds ir tas mērķis. Draudze nav iešana uz baznīcu, lai vienkārši paspēlētu mūziku, padziedātu dziesmas. Draudze ir vieta, kur notiek izlabošana. “Tiesa sākas ar Dieva namu.”

90 “Mums ir jāuzskata sevi par mirušiem, bet dzīviem priekš Kristus.” Tātad, Viņš uztaisīja ceļu, lai mēs upurētu sevi Viņa kalpošanai, lai sekotu Viņam. Ja mēs sekojam Viņam, tad mēs dzīvojam tādu dzīvi, kādu dzīvoja Viņš. Tas ir brīnišķīgi.

91 Jēzus sacīja un par to runāja. Es iedošu jums dažus citātus par šo tēmu. Klausieties uzmanīgi. Nepalaidiet to garām. Jēzus sacīja, ka tajā Dienā Viņš atdalīs cilvēkus, kā aitas no āžiem. Un Viņš sacīs āžiem: “Nostājieties kreisajā pusē,” bet aitām, “nostājieties labajā pusē.”

92 Un āžiem Viņš sacīja: “Ejiet prom no Manis, jo Es biju izsalcis, bet jūs Mani nepabarojāt. Es biju cietumā, bet jūs Mani neapciemojāt. Es biju kails, bet jūs Mani neapgērbāt. Man slāpa, bet jūs Mani nepadzirdījāt. Es biju slims, bet jūs Mani neapciemojāt. Tāpēc atkāpieties no Manis.”

93 Bet par aitām Viņš sacīja: “Es biju izsalcis, un jūs Mani pabarojāt. Es biju kails, un jūs mani apgērbāt. Es biju slims, un jūs Man kalpojāt.”

94 Un ievērojiet, noteikti nepalaidiet to garām, draudze. Saglabājiet to savā sirdī uz visiem laikiem. Tas notika tik neapzināti! Tie cilvēki nedara to kā pienākumu. Ja cilvēks, kurš iedod tev kaut ko, dara to pienākuma dēļ, ja cilvēks, kas pabaro tevi, dara to pienākuma dēļ, tad viņam ir egoistisks nodoms. Tai būtu jābūt tavai dzīvei, tavām darbībām.

95 Tās aitas tā izbrīnījās, ka sacīja: “Kungs, kad Tu biji izsalcis, bet mēs Tevi nepabarojām... Kad tad Tu biji izsalcis, un mēs tevi pabarojām? Kad tad Tu biji kails, un mēs Tevi apgērbām? Kad tad Tu biji izslāpis, un mēs Tevi padzirdījām? Kad tad Tu biji slims, un mēs Tev kalpojām?”

96 Tas bija tik automātiski, mīlestības dēļ, gluži vienkārši Tava Dzīvība dzīvoja viņos. Dievs, lai cilvēki saprot, ko mums izdarīja Golgāta, tik automātiski!

“Kad tad Tu tāds biji, Kungs? Mēs taču to nezinājām.”

97 Paskatieties, ko Jēzus pagrieždamies sacīja: “Ko jūs izdarījāt šiem, to jūs izdarījāt Man!”

98 Nesavtīga dzīve bez aprēķina, bez pārdomām, vispār par to nedomā, bet tu esi tik miris šīs

pasaules lietām un tik dzīvs Kristū un tā soļo pa šo lielceļu, ka viss notiek vienkārši automātiski. Tu vienkārši dari to. Tu nesaki: “Nu, Tas Kungs darītu, Kungs grib, lai es to darītu.” Tas nav tas. Tu vienkārši esi Viņa daļa, Viņa Gars ir tevī, un tu rīkojies tā, kā rīkojās Viņš. Ak! Izprotiet to!

99 “Ir ceļš, kas cilvēkam šķiet pareizs, taču tā gals ir nāves ceļš.”

100 “Ne visi, kas saka: 'Kungs, Kungs,' ienāks, bet tie, kas pilda Mana Tēva gribu,” vienkārši no sirds, nepiespiesti.

101 Lūk, tā diena uz Golgātas samaksāja to cenu, lai mēs varētu būt tādi.

102 Nevis sacīt: “Zini, Džona atraitne reiz bija...viņai beidzās ogles, aizgāju un nopirku viņai ogles. Vai zini, es ievēroju, ka brālim ir vajadzīgs uzvalks, un es aizgāju un nopirku viņam uzvalku. Slava Dievam! Es esmu kristietis.” Ak vai, tu taču esi nabaga nelaimīgs egoists! Tu esi liekulis.

103 “Lai tava labā roka nezina, ko dara kreisā, bet kreisā, lai nezina, ko dara labā.” Vienkārši tik automātiski miris Kristū, ka tu dari to jebkurā gadījumā. Tāda ir tava daba, tāds ir tavš raksturs. Tu dari to jebkurā gadījumā. Vienkārši tevī dzīvo tāda Dzīvība. Tu pilnībā pakļaujies tam Garam, un Viņš vienkārši dzīvo tevī Pats. Ak, vai jūs jūtat to svētīto Garu, to Dzīvību! “Ne jau es dzīvoju,” sacīja Pāvils, “bet manī dzīvo Kristus,” vienkārši tik automātiski.

104 “Nu zini, brāli Branham, mēs šeit esam kristieši, mēs palīdzam *šiem* un palīdzam *tiem*.” Ak vai! Kaunieties! Tā taču nav kristietība.

105 Kristietībā tas vienkārši ir automātiski. Tam ir jābūt izdarītam. Un tu vienkārši aizmirsti, vispār aizmirsti par savu “es”, ej, dari to!

106 Kristus pilnībā un viscaur atdeva Savu dzīvi Dievam. Viņš atdeva Sevi kā sabiedrības kalps cilvēkiem. Viņš atdeva Savu dzīvību brīvprātīgi. Viņam nebija pienākums to darīt. Viņš neizdarīja to ar neapmierinātību, Viņš nesacīja: “Klau, brāļi, jums Mani būtu ļoti jāciena, jo Es taču atnācu nomirt par jums.” Viņš ne vārda par to neteica, Viņš tik un tā nomira, jo tas bija Dievs Viņš.

107 Tas ir Dievs jūsos, tas ir Dievs manī, kas mudina mūs rūpēties par citiem. Aitas uz vienu pusi.

108 Kāds no viņiem sacīs: “Nu, Kungs, es izdarīju *to* un, Kungs, es izdarīju *šito*.”

109 Viņš sacīja: “Atkāpieties no Manis, jūs, nelikumības darītāji, Es vispār neesmu jūs pazinis.”

110 Kaut draudze saprastu šos fundamentālos faktus, ka tie nav tavi centieni kaut ko izdarīt un ka tu pats sevi nenoskaņo to izdarīt. Tas ir kaut kas, kas tevī ir iedzimts.

111 Piedodiet man, mani pentakostu draugi. Es pats esmu pentakosts. Bet mani pentakostu draugi ir aizgājuši tik tālu, ka noteikti ir vajadzīgs daudz ātras mūzikas, turklāt vēl tādā ritmā, vai arī plaukšķināšana vai tamburīni, lai izsauktu gavilēšanu. Tās ir tikai emocijas. Pirms kaujas arī spēlē orķestris, viņi ievēd cilvēkus kaujas emocijās. Es ticu mūzikai. Es ticu plaukšķināšanai, taču... Es tam ticu. Tas ir pilnīgi pareizi. Mums tām lietām ir jābūt.

112 Taču vissvarīgākās jums ir palicis neizdarīts – tā pašai dziedīgā dzīve, kad Dievs dzīvo jūsos, automātiski darot to, kas ir pareizi, jo tas ir pareizi. Vienkārši dzīvo, pat neaizdomājies par to. Vienkārši dzīvo to. Tad vēro, tu redzi, kas notiek. Tu vienkārši...tu ne... Tu esi uz tā lielceļa. Lūk, ko Golgāta nozīmēja tev: tu esi uz tā lielceļa, kas atvērās tev tajā dienā.

113 Un tā, atcerieties, nav iespējams būt pa pusei āzim un pa pusei aitai. Tie nesavienojas.

114 Lūk, daudzi cilvēki saka: “Jā, vai zini ko, mūsu grupā ir tāda organizācija, mēs palīdzam nabagiem. Mēs darām *to un to*.” Tas ir labi, bet tu visur par to bazūnē. Nedari to.

115 “Dodiet dāvanas slepenībā,” sacīja Jēzus. Vienkārši automātiski, kaut kas tev notiek, tik

parasti kā aiziet un atnest ūdeni. Tu gribi dzert: ja tavs tuvākais grib dzert, tu domā arī par viņu. Ja tuvākajam ir vajadzība, tu domā par viņu tāpat, kā domātu par savu vajadzību. Un tas notiek pat nepievēršot tam uzmanību. Tu vienkārši dzīvo.

Lūk, tu nevari būt pa pusei aita un pa pusei āzis.

116 Tāpēc, ja tu saki: “Mūsu draudzē ir tāda organizācija. Mēs dodam nabagiem un darām *to*, un darām *šito*, un darām *to*.”

117 Ja jums ir tas, bet nav tā cita, tās Kristus Dzīvības jūsos, tad jūs darāt to pilnīgi velti. Jēzus... Pāvils sacīja pirmajā vēstulē Korintiešiem 13. nodaļā: “Pat ja es atdošu visu savu mantu, lai pabarotu nabagus, un atdošu savu ķermeni sadedzināšanai kā upuri, nav man no tā nekāda labuma.”

118 Lūk, tas ir skarbi, taču tā ir Patiesība. Jums ir jānonāk līdz tam faktam, jāatpazīst, ko jums izdarīja Golgāta. Mēs skatāmies uz to un sakām: “Ak, jā, tas ir jauki.” Tas nav tas! Ja tam Dieva Dēlam bija jāiet uz krustā sišanu Golgātā, tad arī katram atnākušajam dēlam ir jāiet uz Golgātu. Arī viņam ir jāpiedzīvo Golgāta. Tev ir jāpiedzīvo tā diena uz Golgātas! Man ir jāpiedzīvo tā diena uz Golgātas. Tas atrisina grēka jautājumu. Nevis paspiest roku sludinātājam, nevis sajūst trīs draudzē, nevis ienākt caur kādu dokumentu, nevis ienākt caur ticības apliecināšanu, bet ienākt caur Piedzimšanu. Viņš neiedeva nekādu dokumentu, Viņš neiedeva nekādu ticības apliecinājumu, Viņš iedeva Piedzimšanu – lūk, kā mēs ienākam. Tad, kopš tā brīža mēs automātiski dzīvojam kristiešu dzīvi.

119 Un tā, vēl viena piezīme: pa pusei āzis, pa pusei aita, nekā tāda nav. Vai nu tu esi āzis, vai aita. Tu nebūsi pa pusei āzis vai pa pusei aita. Tu esi vai nu āzis, vai aita.

120 Lūk, ja tu vienkārši dari labas lietas un uzskati, ka tā dēļ tu ienāksi, tad tā Golgātas diena nebija vajadzīga. To paredzēja arī likums. Taču, lai tas atnāktu, bija vajadzīga tā Golgātas diena, lai mēs nebūtu vienkārši baznīcas locekļi, bet būtu Dieva dēli un meitas! Lūk, kāpēc bija tā Golgātas diena. Lūk, ko tā nozīmēja jums, lai jūs varētu darīt un sekotu, un rīkotos kā Jēzus.

121 Lūk, upe netek augšup un lejup vienlaicīgi, upe tek tikai vienā virzienā. Un Dieva Gars tek tikai vienā virzienā, Viņš ne ar ko nesamaisās, tek uz vienu pusi.

122 Paskatieties uz Jēzu (noslēgumā). Jēzus sacīja: “Darbus, ko Es daru, arī jūs darīsiet, un lielākus par šiem darīsiet, jo Es eju pie Mana Tēva.”

123 Es saku to ne tik daudz draudzei šeit, jūs saprotat, jo šīs svētrunas tiek ierakstītas. Tās klausās desmitiem tūkstoši pa visu pasauli.

124 Tagad es atbildēšu kritiķim uz šo jautājumu. Man bieži ir stāstījuši, sacījuši, viņi jautā: “Nu, tu tici Bībelei? Jēzus taču sacīja: 'Darbus, kurus Es daru, arī jūs darīsiet, un lielākus par šiem darīsiet, jo Es eju pie Sava Tēva.’”

125 Cienītais, cik zemu gan var nolaisties? Cik gan tālu no saprašanas tu vari aiziet ar savām intelektuālajām teoloģijām, ar kaut kādu savu saprašanu? Mans jaukais un pazudušais draugs, vai tad tu nesaproti, ka šī Bībele ir jāskaidro garīgi?

126 Jēzus pateicās Tēvam, ka Viņš ir aplēpis to no izglītotajiem un apķērīgajiem, un gudrajiem, un prātīgajiem un atvērs to mazuļiem, kuri atnāks uz Golgātu.

127 Lūk, skatieties. Jēzus sacīja... Pievērsiet uzmanību, kā Viņš to izteica: “Darbus, kurus Es daru,” Viņš dara to tieši šobrīd, “darbus, kurus Es daru šobrīd, dziedinot slimos, augšāmceļot mirušos, atverot acis aklajiem, šos darbus darīsiet arī jūs. Jūs tos darīsiet, ja jūs ticēsiet Man. Jūs darīsiet tos darbus, un vēl darīsiet lielākus par šiem, jo Es eju pie Sava Tēva.”

128 “Vēl nedaudz, un pasaule Mani vairs neredzēs, bet jūs Mani redzēsiet. Es būšu ar jums, pat jūsos, līdz pasaules galam. Es neatstāšu jūs bez mierinājuma. Es lūgšu Tēvu, Viņš atsūtīs jums citu

Mierinātāju, kas ir Svētais Gars, kuru pasaule nevar pieņemt, bet jūs spēsiet Viņu pieņemt.”

129 Un tā, pievērsiet uzmanību. “Lielākus darbus,” tas ir, iemantot Draudzē spēku, lai ne tikai dziedinātu slimos ar lūgšanu, izdzītu ļaunos garus ar lūgšanu, bet arī lai piešķirtu mūžīgo Dzīvību tiem, kas ticēs. Svētais Gars toreiz atnāca un tika nodots Draudzes rokās, lai piešķirtu Dzīvību. Ak vai! Lūk, ko nozīmēja Golgāta. Tā paņēma pazemotos, degradētos vīriešus un sievietes un uzcēla tos līdz Dieva dēlu un meitu stāvoklim, lai dziedinātu slimos un piešķirtu mūžīgo Dzīvību, dāvājot Svēto Garu paklausīgajiem ticīgajiem, cilvēkiem, kas reiz bija neticīgi, bet kļuva ticīgi, un piešķirtu garīgo, mūžīgo Dzīvību.

130 Cik gan daudz lielāks tas ir – pateikt šai slimajai sievietei, kura guļ šeit, ka es varu palūgt ticības lūgšanu un viņa tiks dziedināta. Tas ir liels darbs, tieši to Viņš darīja toreiz; “taču,” sacīja, “jūs darīsiet lielākus par šiem. Es iedošu jums spēku ne tikai uzcelt cilvēku uz kādu laiciņu, bet dāvāt viņam mūžīgo Dzīvību, kura būs mūžīga, uz visiem laikiem.”

131 Nabaga aklie, nelaimīgie ļautiņi, kā jūs to neredzat? Vai tad jūs nesaprotat, kas ir tie “lielākie darbi”? Tā taču ir vislielākā lieta, kas vien var notikt – piešķirt cilvēkiem mūžīgo Dzīvību! Kas ir mūžīgā Dzīvība? Tā ir tā Dzīve, kādu dzīvoja Viņš; tā Dzīvība, kas bija Viņā, piešķirt To citiem. Vai cilvēks var ko tādu izdarīt? Dieva dēls var.

132 Jēzus sacīja: “Kam piedosiet grēkus, tam tie būs piedoti; kam atstāsiet grēkus, tam tie paliks.”

133 Lūk, tieši šeit katoļu baznīca un daudzi citi ir pieļāvuši lielu kļūdu. Viņi iet un saka: “Es piedodu tev grēkus.” Tas nebija tas.

134 Kā viņu grēki tika piedoti Bībelē? Pēteris atbildēja uz šo jautājumu Vasarsvētku dienā. Viņi jautāja: “Ko mums darīt, lai glābtos? Kā lai mēs dabūjam To, ko esat dabūjuši visi jūs?” Viņš izrakstīja “recepti”, viņš pateica viņiem, kas ir jādara.

135 Viņš sacīja: “Atgriezieties no grēkiem, katrs no jums, Dieva priekšā, un tieciet kristīti Jēzus Kristus Vārdā.” Kāpēc? Jūsu grēku piedošanai. Lūk, kas ir tie “lielākie” darbi.

136 Kurš no jums, sludinātāji, šorīt, kurš no jums, kas klausās manus vārdus uz magnetafona lentes, ir gatavs šodien doties uz Golgātu un paskatīties, ko Dievs tur ir izdarījis manis dēļ un tevis dēļ, un atstāt savas konfesionālās mācības, un sludināt Evaņģēliju? Aleluja! Tagad TAS ir jūsu rokās. Ko jūs darīsiet ar to?

137 “Jo grēku nožēlai un piedošanai ir jātiek sludinātai Viņa Vārdā pa visu pasauli, sākot ar Jeruzalemi.” Aleluja! Slava! Te nu tas ir.

138 Ko Golgāta nozīmē tev? Ko tā diena izdarīja ar tevi? Vai tā iebāza tevī kaut kādu teoloģiju? Vai tā padarīja tevi par uzpūtīgu tipu? Vai arī padarīja tevi par kristieti, pašai dziedīgu, aleluja!

139 Grēks ir atlaists! “Lielākus darbus par šiem jūs darīsiet.” Jūs saprotat, kas ir tie “jūs”, vai ne? “Lielākus darbus par šiem,” atlaist grēkus Jēzus Kristus Vārdā.

140 Taču caur ticības mācībām un konfesijām, un pārējo, jūs esat tik ļoti sasaistīti, ka joprojām kalpojat pasaulei. Parādiet man kādu vīrieti, parādiet man kādu sievieti, kas var atnākt uz Golgātu un tad mēģināt tēlot no sevis kādu svarīgu personu, ja kāds kaut ko pasaka. Pasakiet man, kā var paskatīties uz Golgātu pareizā gaismā, to dienu uz Golgātas...kā var pārdzīvot savu dienu uz Golgātas, bet pēc tam lepni izsliet degunu? Kā pēc tās var pēc kļūt par kaut kādas organizācijas marioneti un sludināt cilvēciskas mācības? Kāpēc tas nepadara tevi pazemīgu Dieva Vārda priekšā? Ja tu kaut reizi tur pabūsi, tu aiziesi no turienes pazemīgs. Kā gan tev sagribēsies kļūt par kādu svarīgu personu savā organizācijā, ar spalvu cepurē, ja Jēzus Kristus, Dieva Dēls, tik ļoti pazemojās, ka Viņa ķermenis bija sakapāts, seja apspļaudīta, tika apkaunots un likts negodā. Un Viņam norāva drēbes un pasaules priekšā sīta krustā Viņu, kurš “par kaunu nebēdāja.” Kā gan tu

vari atnākt uz Golgātu un aiziet pavisam ne tāds, kāds bija Viņš, likts negodā, apkaunots?

“Ak,” tu sacīsi, “viņi mani taču izmetīs ārā.” Lai met.

141 Piedzīvojiet savu dienu Golgātā, un Dievs rīkosies ar jums Savā veidā. Ļaujiet man to nocītēt vēlreiz. Piedzīvojiet savu dienu Golgātā, un Dievs rīkosies ar jums Savā veidā.

Lūgšim.

142 Kungs, ak, Dievs, aizved mūs visus uz Golgātu tagad. Ļauj mums atbrīvoties no mūsu “es”, Kungs, no bailēm cilvēku priekšā, no bailēm no tā, ko pateikts kāds cits. Jo visa pasaule taču smējās par Viņu, uzjautrinājās par Viņu. Taču Viņš bija paklausīgs līdz nāvei, Viņš bija paklausīgs līdz kaunam, Viņš bija paklausīgs, pat valsts vadītāju priekšā.

143 Un mēs saprotam, ka tad, kad sātans satrieca šo zemi, viņš kļuva par pārvaldnieku un valdnieku uz šīs zemes. Viņš apliecināja to mūsu Kunga priekšā un sacīja: “Šīs valstības pieder man. Es daru ar tām, ko vien gribu.” Un mēs saprotam, ka kopš tā laika līdz pat šai dienai šī pasaule ir zem lāsta; to pārvalda tas, kas to nolādēja.

Bet Dievs, ak, Dievs, mēs kalpojam Valstībai, kas nav nolādēta.

144 Tēvs Dievs, cik apbrīnojami ir tas, ka Tu esi izdarījis varenus darbus mūsdienu kino pasaulē, ļaujot, lai tiek uztaisītas tādas varenas filmas kā “Desmit baušļi” un pārējās, lai parādītu cilvēkiem, kuri pat tuvumā baznīcai nenāktu, lai parādītu viņiem, kas tas ir. Dieva ceļš ir ceļš, kuru šī pasaule noraida, jo mēs esam kā... Mēs dodamies uz Krieviju zem komunisma.

145 Mēs esam šajā pasaulē, bet mēs neesam no šīs pasaules. Mēs esam bijuši Golgātā. Mēs esam situši sevi krustā Dieva Valstībai, lai būtu par vienu no Viņējiem. Lai ko arī neteiktu šī pasaule, bet mēs ejam kopā ar tiem dažiem nicinātajiem, kas pieder Dievam. Mēs dodamies uz augšāmcelšanos, un mēs ticam, ka tas būs jau ļoti drīz, Kungs, kad mēs tiksīm augšāmcelti tajā Valstībā, kura pārņems šo pasauli; kā to paredzēja Daniēls, ka Viņš sadauzīja visu pasauli smalkās pelavās un vējš aizpūta to no vasaras kuļamā klona. Bet tas kalns...tas akmens izauga par lielu kalnu, kas apklāja zemi. Tas Akmens atnāks. Ak, Dievs, mēs gribam būt daļa no tā. Ļauj mums noliegt sevi, katru dienu ņemt savu krustu, dzīvot Kristum, dzīvot citiem. Dāvā to, Kungs.

146 Ja šorīt šeit atrodas kāds, kas nepazīst Viņu kā Glābēju, un gribētu, lai viņu piemin noslēdzošajā lūgšanā, un gribētu, lai šodien ir tava diena Golgātā, tad paceliet, lūdzu, savas rokas un sakiet: “Palūdz par mani, brāli Branham. Es gribu iepazīt Viņu kā savu Glābēju.” Lai Dievs tevi svētī, jaunekli. Vai vēl kāds? Lai Dievs tevi svētī, mans brāli, tur aizmugurē.

147 Varbūt šeit būs vēl kāds? Sakiet: “Es gribu Viņu iepazīt. Es gribu, lai šī ir mana diena Golgātā. Man viss ir apnicis. Kāda jēga no manas bezrūpīgās dzīves, ja manai piedzimšanai ir mērķis? Es esmu piedzimis, piedzimis, lai būtu Dieva dēls, bet es šeit vēl turos pie kaut kādām pasaulīgām lietām. Dievs, ļauj man šodien būt krustā sistam. Ļauj man šodien sist krustā sevi un savas idejas, lai dzīvotu ar Kristu un dzīvotu citiem. Lai ko arī viņi ar mani darītu, pat ja mani izsmies un vajās, un visādi mani aprunās, un tā tālāk, ļauj man vienkārši soļot uz priekšu pazemībā un būt rāmam kā jēram, kāds bija Viņš. Un Viņš ir apsolījis, ka viendien Viņš mani augšāmcels, tai pēdējā Dienā. Es gaidu to Dienu.” Varbūt vēl kāds pacels roku? Lai Dievs svētī jūs tur beigās un arī jūs. Labi. Vai vēl kāds vienkārši... Lai Dievs jūs svētī. Lai Dievs jūs svētī. Vai vēl kāds, pirms mēs lūgšim?

148 Mūsu Debesu Tēvs, kad Pēteris sludināja Vasarsvētku dienā, bija pateikts: “Visi, kas noticēja, tika pievienoti Draudzei.” Viņi patiešām ticēja no visas sirds. Tie cilvēki, kuri tikko kā pacēla savu roku, es ticu, ka viņi ir noticējuši no visas sirds. Un, ja viņi ir noticējuši, tad šeit gaida baseins ar ūdeni. Ja viņi grib, lai viņu grēki tiek piedoti, šeit ir tie, kas var kristīt viņus šajā Vārdā un tai vienīgajā Vārdā, kas ir dots cilvēkiem zem Debesīm, kurā mēs varam glābties.

149 Jo, kā pirms dažām minūtēm es nocitēju Rakstu vietu: “Grēku nožēlai un piedošanai ir jātiek sludinātai Viņa Vārdā pa visu pasauli, sākot no Jeruzalemes.” Bet Jeruzalemē, kad tika sludināta atgriešanās un grēku piedošana, apustulis runāja viņiem par Rakstiem un pateica, ka, pirmkārt, viņiem ir jāatgriežas no grēkiem, bet pēc tam jākristās Jēzus Kristus Vārdā. Tāds bija sludinātāja uzdevums. Viņiem ir jāatgriežas no grēkiem, bet viņam ir jākrista viņus viņu grēku piedošanai: “Kam piedosiet grēkus, tiem tie būs piedoti; kam atstāsiet grēkus, tiem tie paliks.”

150 Tēvs, kā gan pasaule varēja nonākt tādā ārprātīgā stāvoklī, kādā tā ir šobrīd? Kāpēc gan neticēt šim vienkāršajam Evaņģēlijam? Bet viņi pat ievieš visādus tā aizvietotājus: viltus vārdus, viltus kristību, viltus kristību ar Svēto Garu, rokasspiedienu kalpotājiem, Tēva, Dēla, Svētā Gara titulu lietošanu, kaut nekā tāda Rakstos nav; tas ir katoļu izveidots dokuments, nevis kristīga mācība, nekā tāda Bībelē nav. Grēku piedošana nevar notikt caur tituliem, bet tikai caur Jēzus Kristus Vārdu.

151 Lūk, Tēvs, mēs zinām, ka tas ir ļoti nepopulāri. Tavi ceļi vienmēr ir bijuši tādi. Tomēr, lai šajā rītā vīrieši un sievietes piedzīvo to dienu, to dienu uz Golgātas, kur Jēzus, vērā neņemdamas to dienu, to apkaunojumu (tik izģērbtam, sacirstam gabalos, visas pasaules un draudzes apspļaudītam un izsmietam, to izdarīja tie cilvēki, kuriem būtu bijis Viņš jāmīl), tomēr neskatoties uz to visu, Viņš neatvēra Savu muti, aizgāja un nomira par tiem cilvēkiem, kuri uzjautrinājās par Viņu.

152 Dievs, aizved mūs uz Golgātu šajā rītā. Un, ja cilvēki sacīs, ka mēs esam jukuši, sacīs, ka mēs nepareizi saprotam Rakstus, lai ko arī viņi neteiktu, Dievs, stāvēdami Dieva Klātbūtnē, viņi nespēs apgalvot, ka tā nav taisnība. Savus grēkus viņi ar Bībeli nekādi neapklās, jo Bībele atklāj viņu grēkus, viņu neticību, viņu vēlmi būt populāriem, rīkoties, kā rīkojas visi apkārtējie. Lai viņi atnāk uz Golgātu šajā rītā.

153 “Un, sākot ar Jeruzalemi, Viņa Vārdā ir jāsludina visām tautām atgriešanās un grēku piedošana, iesākot ar Jeruzalemi.”

Lai viņi sper to pašu soli uz krustā sišanu, lai viņus sakapātu, apspļaudītu, izsmietu un apsūkātu tā, kā vien var apsūkāt – kā reliģiskus atkritējus, baznīcu šķēlējus; lai kā arī viņiem gribētos apsūkāt.

Kungs, dāvā mums šodien būt starp tiem dažiem nicinātajiem, kuri pieder Tam Kungam. Ļauj mums staigāt tā, kā staigāja apustuļi – nenogriežoties ne pa labi, ne pa kreisi, un ar sirds labestību kalpot Dievam. Dāvā to, Tēvs.

154 Tagad dziedini slimos un nomocītos, kuri nostāsies lūgšanu rindā. Dāvā tiem, kas ir pacēlušies rokas, tieši tagad savā sirdī atgriezties no grēkiem. Dāvā tiem, kuri tik ilgi ir to atlikuši, cik vien ātri iespējams doties pie ūdens, lai viņu grēki tiktu piedoti, pamatojoties uz tā Upura, Jēzus Kristus, Dieva Dēla Vārdu. Āmen.

Tur uz krusta, kur mans Glābējs mira,

Tur pēc brīvības no grēka brēcu es;

Tur manai sirdij tās Asinis pieskārās;

Slava Viņa...

Slava Viņa Vārdam!

Ak, slava Viņa Vārdam!

Ak, tur manai sirdij tās Asinis pieskārās;

Slava Viņa Vārdam!

Tik brīnumaini no grēka esmu izglābts es (kā?),

Jēzus tik saldi iekšā mājā,

Tur pie krusta, kur Viņš... (Būt vienam no Viņējiem);

Ak, slava Viņa Vārdam!

Slava Viņa Vārdam!

Slava Viņa Vārdam! (Dārgajam Vārdam.)

Ak, tur...sirdij tās Asinis pieskārs;

Slava Viņa...

155 Vai tad tas kaut ko ar jums nedara? Tas vienkārši izberž tūru, ieliek jūsos cerību, Dzīvību, mūžīgo Dzīvību.

156 Ko nozīmē “būt līdz ar Kristu krustā sistam”? Dzīvot priekš citiem. Bet kas ir tie citi? Tie, kuri tevi ienīst; tie, kuriem tu nepatīc; tie, kas par tevi uzjautrinās: dzīvojiet viņiem, esiet kopā ar viņiem, mīliet viņus; “lūdziet par tiem, kas dara jums pāri, kas visvisādi netaisni aprunā jūs Mana Vārda dēļ. Viņi vajāja praviešus, kuri bija pirms jums.”

157 Es nodomāju, ka šī rīta vēstījums varbūt palīdzēs draudzei, lai jūs saprastu, ka mums ir vajadzīga Golgāta, mums ir vajadzīga krustā sišana.

158 Un tā, kāpēc tas viss notiek? Par to visu ir samaksāts. Tā mēsa invalīdu ratiņos, tie cilvēki, kuri šeit ir slimi un nomocīti – par visu ir samaksāts; jums ir jāizdara tikai viena lieta – jānotic tam, ka tas pieder jums, pieņemiet to tieši tādā veidā, un jūs būsiet dziedināti.

159 Atcerieties. Nu, kas tas ir? Jūs varat iet un sludināt Evaņģēliju pa visu pasauli, dziedināt slimos un piešķirt mūžīgo Dzīvību.

Cik gan tie būtu “lielāki”; lūk, šeit guļ vīrietis ar audzēju, ar vēzi, lai kas tas nebūtu. (Mēs tik daudzas reizes esam redzējuši, kā Viņš piešķir Savas svētības un dziedina vīriešus, dziedina sievietes; tūkstoš reiz desmit tūkstoši neapstrīdamu gadījumu pa visu pasauli, saprotiet, uzcēla viņus no saliekamajām gultām, no nestuvēm. No cilvēkiem, kurus bija saēdis vēzis, bija palikusi tikai ēna, bet šodien tie ir pilnīgi veseli cilvēki.) “Tos darbus, ko Es daru, arī jūs darīsiet, un lielākus par šiem darīsiet.” Pareizi būs “vairāk par šiem”, skaita ziņā.

Kā tas ir? Es paildzināju par dažām dienām viņiem dzīvi caur Jēzus Vārdu, bet: “Jūs darīsiet lielākus par šiem – jūs piešķirsiet viņiem mūžīgo Dzīvību caur Manu Vārdu.” Ak!

160 Kāpēc jūs kaunaties no šī dārgā Vārda? Kāpēc cilvēki kaunas no tā un atkāpjas no tā? Tas ir velns. Protams.

161 “Atgriešanās un grēku piedošanai jātiek sludinātai Viņa Vārdā visai pasaulei, iesākot no Jeruzalemes.” Lūk, kur sākumā sāka skanēt Vēstījums. Vai pareizi? “Atgriešanās un grēku piedošanai ir jātiek sludinātai Viņa Vārdā, iesākot no Jeruzalemes.”

162 Un tā, iesākumā, izdarīsim tā, kā darīja Viņš: lūgsim, lai dziedinātu slimos.

163 Otrkārt, mums ir tā lielā dāvana. Ūdens šeit jau ir sagatavots ikvienam, kurš grib kristīties. Šeit ir drēbes sievietēm, šeit ir drēbes vīriešiem, tās ir sagatavotas, lai jūs saņemtu grēku piedošanu, jo, atcerieties, grēki jums var tikt piedoti tikai saskaņā ar Bībeles mācību: “Jo nav neviens cits Vārds zem Debesīm dots, kurā jums lemta pestīšana.”

164 Pāvils satika dažus, kuri jau bija kristīti. Un tie gavilēja, viņiem bija uzvara. Viņš pajautāja:

“Kādā kristībā jūs esat kristīti?”

Tie atbildēja: “Jāna.”

Viņš sacīja: “Jānis kristīja grēku nožēlai.” Lūk, saprotiet: grēku nožēlai un nevis grēku piedošanai. Cik daudzi to saprot? Nevis grēku piedošanai. Viņi bija kristīti, protams, bet grēku nožēlai. Viņi bija atgriezušies no grēkiem: “Tieši tā, es esmu atgriezies no grēkiem, ticēdams, ka Viņš nāk.” Viņi bija kristīti grēku nožēlai, citiem vārdiem, “ticot Kungam Jēzum Kristus”.

165 Taču, kad viņi izdzirdēja šo (ka tas Upuris jau atnāca), viņi kristījās no jauna Jēzus Kristus Vārdā. Un tad viņiem tika piešķirts Svētais Gars, kad viņš uzlika tiem rokas, un viņi sāka runāt mēlēs un pravietot.

166 Nu, kā gan jūs izmainīsiet šos Rakstus? Parādiet ar pirkstu kaut vienu vietu Bībelē, kur kāds kādreiz būtu saņēmis savu grēku piedošanu Jaunajā Derībā un kristījies kaut kā citādāk, nevis Jēzus Kristus Vārdā.

167 Parādiet man kaut vienu vietu Bībelē, kur kāds būtu kristīts Tēva, Dēla, Svētā Gara vārdā. Vai arī uzlieciet man uz galda vēstures datus, draudzes vēsturi, kas parādītu, ka kāds būtu kristījies Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā pirmajos trīssimt ar kaut ko gados pēc pēdējā apustuļa nāves, kad tika organizēta katoļu baznīca.

168 Lūk, man kabinetā ir “Pirms-Nikejas tēvi” un...visu vēsturnieku darbi, un viss pārējais, vissenākie vēsturiskie, reliģiskie dati pasaulē, vienīgie neapstrīdamie pierādījumi, kādi mums ir.

169 Palasiet “*Mūsu svētdienas viesis*” vai katoļu baznīcas katķismu, un paskatieties, ko viņi saka: “Daži protestanti varbūt tiks izglābti, jo viņi tomēr noliecas katoliskās mācības priekšā. Jo viņu Bībelē ir teikts kristīt Jēzus Kristus Vārdā, bet mēs esam atņēmuši svarīgumu 'Jēzus Vārdam' un piešķīruši to tituliem 'Tēvam, Dēlam un Svētajam Garam', un viņi tam piekrīt.”

Nu, parādiet man Rakstus, kas to noliegtu.

170 Un te nu tas ir. Un tomēr pasaule noliecas tā priekšā. Kāpēc? Viņi vēl nav pabijuši Golgātā. Tieši tā. Viņi vēl nav redzējuši...

171 Viņi smiesies par jums un apsaukās jūs...viņi pat nosauks jūs par “sektantiem”, “jēziešiem” un visvisādos fanātiskos vārdos, kā vien varēs. Kāda nozīme, kā viņi jūs apsaukā? Vai tad viņiem... Vai Viņam bija svarīgi, kā viņi apsaukāja Viņu? Viņš tika sists krustā. Viņš dzīvoja Dievam un tikai Dievam. Un, ja tas Gars, kas atradās Viņā, atrodas tevī, tad viņš mudinās tevi darīt to pašu, nesot Viņa Vārdu. “Lai ko jūs darītu,” ir teikts Bībelē, “ar vārdiem vai darbiem, visu dariet Jēzus Vārdā, Dievam godu dodami.”

172 No kurienes jūs esat ņēmuši to pagānisko trīsvienības mācību? No katķisma, nevis no Bībeles. Visos Rakstos, sākot no Pirmās Mozus grāmatas līdz Atklāsmes grāmatai, vārds “*trīsvienība*” nemaz nav pieminēts. Nekā tamlīdzīga nav. Nekāda trīsvienīga dieva vispār nav. Viņš ir Dievs, vienīgais Dievs, viens Dievs! Viņš vienmēr ir bijis viens Dievs! Viņam bija trīs kalpošanas: reiz Mozus laikā Viņš bija kā Tēvs; reiz miesā Viņš bija kā Dēls, Jēzus; bet šobrīd Viņš ir kā Svētais Gars. Taču tas ir viens Dievs, viens Dievs, nevis ar trīs vārdiem; trīs kalpošanas, trīs tituli vienā Vārdā: Jēzus Kristus.

173 Jebkas citādāks ir pagānisms, un es lūdzu, lai kāds parāda, ja tas tā nav. Pareizi. Es runāju to daudzus gadus pēc kārtas, bet vēl neviens nav to uzdrīkstējies, saprotiet, jo tā tas nevar būt. Man ir...lūk, pirmkārt, ir Bībele, un ir arī seni vēsturiski dati kā pierādījums tam, ka tas ir pilnīgi pareizi. Bet kāpēc velns vienkārši...? Es... Nu, Bībelē ir teikts, ka viņi tādi būs: “Kā gan viņi var atnākt, ja Es viņus nepievilkšu?” Ko gan vēl es varu pateikt? Tā sacīja Jēzus, tāpēc...

174 Es nesaku to, lai... Ja es to pateiktu un tādā veidā sludinātu svētrunu, tad es būtu viszemākais

liekulis jūsu vidū. Tā tas ir. Es saku to, jo tā ir Patiesība, un tā ir Dzīvība. “Visi, kas Kristus Vārdā ir kristījušies, ir Kristū tērpušies.” Viņiem ir Dzīvība caur Viņa Vārdu.

175 Mēs lūdzam Viņa Vārdā, prasām Viņa Vārdā, sludinām Viņa Vārdā, kristām Viņa Vārdā, dzīvojam Viņa Vārdā, mirstam Viņa Vārdā, ejam uz Debesīm Viņa Vārdā, augšāmceļamies Viņa Vārdā. “Visa ģimene Debesīs ir nosaukta Jēzus Vārdā.” Tā saka Bībele: “Visa ģimene uz zemes ir nosaukta 'Jēzus'.” Viņš sacīja: “Es atnācu Mana...”

Jūs sacīst: “Nu, tas ir Tēva Vārds.”

Tēvs, tas taču nav vārds, tas ir tituls. Viņš sacīja: “Es atnācu Mana Tēva Vārdā, un jūs Mani nepieņemat.” Nu, kādā Vārdā Viņš atnāca? Hm-hm. Protams. “...un jūs Mani nepieņemat.”

176 Te nu tas ir. Tas ir vienkārši...jā, tas ir apslēpts no gudro un prātnieku acīm. Protams, ka tā, hm-hm.

177 Un tur Atklāsmes grāmatā, kā mēs nesam mācījām, tur ir vecā draudze prostitūta, kas ir pirmā organizācija; bet pēc tam viņai bija meitu bariņš, kuras viņai piedzima. Viņas dara to pašu, tas pats ieradums. Galu galā viņa beidz Bābelē tādā pat veidā ar Romas baznīcu un dažādu valstu draudžu konfederāciju; un tur nu viņa ir, visi kopā vienā laivā.

178 Taču Dieva Draudze, aleluja, ir izsaukta Draudze, atdalīta! Kā tā Draudze ir uzcelta? Kā jūs to zināst? Kā jūs vispār uzzināst, ka tā ir Patiesība? Kad Dievs jums to atvērs. Kā Ābels zināja, ka tam ir jābūt jēram, nevis āboliem? Tas bija viņam atklāts: “Ticībā Ābels pienesā Dievam labāku upuri.”

179 Kāpdams lejup no Pārveidošanas kalna, Jēzus sacīja: “Par ko cilvēki Mani uzskata?”

Kāds sacīja: “par Ēliju, Mozu” un tā tālāk.

Viņš sacīja: “Bet Es jums jautāju: 'Par ko Mani uzskatāt jūs?’”

Pēteris atbildēja: “Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.”

180 Viņš sacīja: “Tu neiemācījies to...” Citiem vārdiem sakot (es nesaku to, lai paaugstinātos, bet lai izteiktu domu): “Tu neiemācījies to kaut kādā garīgajā seminārā; tev to neiemācīja kāds cilvēks, bet Mans Tēvs, kas ir Debesīs, ir atvēris to tev, ka ES ESMU (Nevis Tēvs, Dēls un Svētais Gars, bet Es esmu Jēzus Kristus). Un uz šīs klints...” (Uz kādas klints? Uz tās pašas, pie kuras pienāca Ābels, uz tās pašas klints.) “...uz šīs klints,” uz garīgi atklātās Dieva Patiesības, “Es uzcelšu Savu Draudzi, un elles vārti nekad nespēs to uzvarēt.” Tā tas ir. Viņi mēģina, bet viņi nekad neuzvarēs. Saprotat?

181 Tāpēc vienkārši aizejiet uz Golgātu, tieciet sisti krustā, atgriezieties un ejiet kopā ar tiem dažiem nicinātajiem, kas pieder Tam Kungam, soļojiet uz priekšu.

182 Un tā, Kungs, mēs visu atdodam Tev. Es nezinu, kas tieši ir šeit šajā grupā. Man nav nekādas jausmas par to, Kungs, ja vien Tu neatklāsi to. Un tagad, Tēvs Dievs, es neprasu, lai Tu to izdari. Es vienkārši esmu ielicis to cilvēku rokās. Te nu viņi ir. Lai šorīt tā ir īsta Golgāta; lai notiek īstena savas gribas un savu vēlmju, un lielo dzīves plānu krustā sišana.

183 Lai cilvēki pazemojas un vēlas iet kopā ar tiem dažiem nicinātajiem, kas pieder Tam Kungam. Lai viņi staigā pazemībā. Lai viņi piedzimst šajā Valstībā, šajā varenajā Dieva Valstībā, tas ir, garīgajā ķermenī, Kristus debešķīgajā ķermenī uz zemes: “Ar vienu Garu mēs visi esam kristīti vienā Ķermenī.”

184 Dāvā to, Kungs. Varbūt viņi ir melnādaini, balti, dzeltenī, brūni, lai kādi viņi nebūtu, vīrieši vai sievietes, vergi vai brīvie – mēs visi esam veidoti, lai dzertu no viena un tā paša Gara.

185 Dāvā to, Tēvs, un lai tas notiek ar...starp daudziem šajā rītā, lai viņi saprastu; atver viņu

saprašanu. Tad tā viņiem būs kā jauna diena: atspīdēs saule un izklīdīs cilvēku izdomāto teoloģiju blāvā gaisma, un viņu taku izgaismos Dieva Gaisma, un pārtaus to priekškaru, kurš aizklāj to brīnišķo Gaismu. Un tad viņi varēs iet pa svētuma lielceļu, dzīvodami citiem, kā darīja Kristus.

186 Lūk, mēs taisām lūgšanu rindu, un es lūdzu, lai Tu svaidi Savus kalpus šajā rītā, mūs visus, kad mēs lūgsim viens par otru. Un dāvā šodien, lai katrs slimais cilvēks, kas ies cauri šai lūgšanu rindai, tiktu dziedināts. Lai viņi dodas atpakaļ kā tā šķielējošā meitenīte un tas puisītis, un tā kundze gados, un brālis Raitis, un daudzi no tiem, kuri gāja cauri, Kungs, ar vainām un slimībām, ar to, ko ārsti nespēja izārstēt; un te nu viņi ir šodien... (ir pagājusi tikai aptuveni nedēļa)... un te nu viņi ir šodien, veseli.

187 Dievs, lai cilvēki nāk ar tādu pat ticību un zinātu, ka viņi iet uz Golgātu, lai tiktu sisti krustā savai domāšanai un savai saprašanai, ka viņi “nevar tikt dziedināti”. Lai tas spēks, kas uzcēla Jēzu no kapa, dāvā viņiem dzīvību, varenu ticības dzīvi.

188 Bet pēc tam, uzreiz pēc tā, lai daudzi atnāk uz baseinu, lai kristītos. Mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

189 Un tā, mums ir tikai kādas divdesmit minūtes, lai novadītu lūgšanu rindu un kristīšanu. Mums nav lūgšanu kartiņu. Mēs esam pārtraukuši to darīt, bet mēs centīsimies izmantot tās, kad man būs lielākas sanāksmes, kad nu mēs tās sāksim. Es esmu pateicis jums visiem, tas ir izstāstīts, tas ir uz lentas, un, lai kur arī es dotos, tās lentes tiks laicīgi izsūtītas.

190 Zīme tikai norāda uz svētību. Lūk, kāda bija galvenā doma: “Ja tu lūgsies par slimajiem, pārlicināsi cilvēkus tev noticēt...”

Es sacīju: “Viņi man nenoticēs.”

Viņš sacīja: “Tev tiks dotas šīs zīmes, un tāpēc viņi noticēs.” Tās zīmes ir darbojušās atkal un atkal, jau desmit gadus pa visu pasauli, un nekad nav bijusi kļūda. Tur nav bijis vispār nekādas kļūdas. Cik daudzi zina, ka tā ir taisnība? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.]

191 Nu, ja jūs varat noticēt tai zīmei, tad ticiet arī šim Vēstījumam. Pareizi. Tas to parāda. Vai tad Dievs ieliktu manī Vēstījumu (un pieļautu, ka Tas ir tik nekļūdīgs, bet...), ja es runātu jums kaut ko melīgu? Dievs neļautu man to izdarīt. Nē, nē. Ne par ko. Es saku jums Patiesību.

192 Un tā, visi tie, kuriem ir vajadzīga aizlūgšana, piemēram, šajā rindā, pārejiet, lūdzu, uz to pusi, nostājieties labajā pusē. Un tādā veidā cilvēki varēs tikt garām, kad mēs lūgsimies. Tad mēs izsauksim... Puši, vietu ierādītāji un pārējie, skatīsies; un, kad viņi ies tai cauri, tad tie, kas ir no šīs puses, mēs atvedīsim no tā gala un izvedīsim viņus tam cauri, lai palūgtu par visiem.

193 [Kāds runā ar brāli Branhamu–Tulk.] Ak, nē, nē, es, nē. Nu, jebkurā laikā, kad gribēsiet, nav svarīgi. Varat viņu atvest, vai arī jūs...es varu... Atvediet viņu uz turieni tagad vai nedaudz vēlāk, kad vien viņa sagribēs, nav svarīgi.

194 Un tā, būsime cik vien varam klusi šajās dažās turpmākajās minūtēs. Es gribu, lai jūs visi tagad aizdomājieties. Kas...kas gan ir pateikts Bībelē? “Ticības lūgšana izglābs slimo.” Cik daudzi no jums zina, ka tā tas ir? Cik daudzi zina, ka Bībelē ir pateikts: “Šīs zīmes ies līdz ticīgajiem. Darbus, ko Es daru, arī jūs darīsiet”? Bet kādi bija tie darbi? Viņš sacīja: “Es varu, ja vien jūs ticat, ka Es esmu spējīgs to izdarīt.” Vai pareizi?

Kāds bija mans jautājums? “Viņi man neticēs.” Viņš sacīja: “Šīs zīmes tiks viņiem noticēt.”

195 Un tā, ja jūs ticat, tad esiet gatavi. Ir pienākusi jūsu atbrīvošanas stunda – tieši tāpat kā no grēka, tas ir tas pats apsolījums, kuru ir devis tas pats Dievs.

196 Lūk, šeit mums ir viena slima sieviete no Nuolbani, kurai ir problēmas ar vēderu. Sākumā mēs palūgsim par viņu, lai viņa varētu...varētu apsēsties. Un tā, tagad klusām, ikviens. Es gribu, lai

brāļi man šeit palīdz. Un tagad uz brīdi nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

197 Debesu Tēvs, tas bija Tavš Vārds. Es neesmu atbildīgs par darbībām, kas notiks pēc runātā, bet es esmu atbildīgs par to, lai to sludinātu. Un es to saprotu, un arī zinu, ka es esmu jau pusmūžā un viendien man būs jāsatiekas ar Tevi. Es esmu sludinājis Patiesību no visas sirds. Tu zini to. Nevis kāda aizsprieduma dēļ; ja tas tā bija, Kungs, tad man ir vajadzīga grēku nožēla.

198 Un, Tēvs, es lūdzu, lai Tu palīdzi tagad, kad mēs sāksim lūgšanu par slimajiem; lai tiek saņemta atbilde uz manu lūgšanu, ne tikai uz manu lūgšanu, Kungs, bet arī uz šīs draudzes lūgšanu, kad tie nabaga cilvēki... Kā būtu, ja šeit stāvētu mana sieva? Kā būtu, ja tā būtu viņa, kas sēdētu invalīda krēslā, vai arī mana māsa, mana māte? Ak, Dievs, dziedini šos cilvēkus. Lūdzu, Kungs!

199 Paskaties, lūgšanu rindā stāv cilvēki ar slimām sirdīm, ar vēzi, audzējiem, ar visvisādām vainām un slimībām. Daudzi no viņiem atnāk (simtiem iegūst atbrīvošanu uzreiz šai te vietā, Kungs) un viņi to redz, un viņi tam tic, un viņi nostājas lūgšanu rindā, lai pieņemtu savējo. Viņi tagad pienāk pie tā dzīvā Akmens, nevis pie Taviem kalpiem, bet pie Tava Dēla Jēzus, kurš ir Draudzes Vadonis, tā garīgā, noslēpumainā Persona mūsu vidū. Un, kad mēs dosimies, pienesdami Viņa Vārdu (Tu sacīji: "Manā Vārdā viņi izdzīs ļaunos garus."), es lūdzu, lai Tu atbildi uz mūsu lūgšanām, Jēzus Vārdā. Āmen.

200 Tagad visi esiet lūgšanā. Lūk, daļēji tā ir arī jūsu daļa. Tā ir jūsu lūgšana.

Lūk, šī sievietē neapšaubāmi nomirs, ja Kāds viņai nepalīdzēs.

201 Cik daudzi no jums zina brāļi Stedsklevu, brāļi un māsu Stedsklevus? Nesen vakarā man trīs reizes zvanīja no Vācijas, bija nomiris viņu bērniņš. Viņi sacīja: "Brāļi Branham, mēs redzējām, kā tu caur Svēto Garu augšāmcel mirušos," (Viņi paši bija klāt un to redzēja. Saprotat?), "un mēs zinām, ka tu esi Tā Kunga pravietis. Tikai pasaki Vārdu."

Es atbildēju: "Es nevaru to pateikt, ja tas nav ielikts manā mutē."

"Atbrauc uz Vāciju." Es uzreiz piecēlos. Un viņi pazvanīja: "Ir atrasta reaktīvā lidmašīna, kas var atvest tevi uz Vāciju sešās stundās," armijas lidmašīna, kas būtu atvedusi mani uz Vāciju, lai augšāmceltu to mazuli. Armijas reaktīvā lidmašīna būtu sešās stundās aizvedusi mani no Luisvilas uz Minheni Vācijā.

202 Es tur iegāju un nometos ceļos, un es sacīju: "Tēvs, ko lai es saku? Runā caur manām lūpām." Viņš neatbildēja man. Es aizgāju uz mežu, es sacīju: "Tēvs, ko lai es saku? Ieliec vārdus manā mutē. Citādāk tas lidojums būs velti." Es atgriezos, Viņš man neatbildēja. Iegāju iekšā. Naktī es lūdzos: "Kungs, ieliec vārdus manā mutē." Nekādas atbildes.

203 Nākamajā rītā piecēlās mana sieva; tikko kā viņa aizgāja, vārds... Es piecēlos, Viņš sacīja: "Neapsauc to. Tā ir Tā Kunga roka." Jā-jā.

Tad es uzreiz pazvanīju: "Es nevaru atbraukt. Nē, tā ir Tā Kunga roka, man tika aizliegts." Vai redzat, kāds spēks ir tai apsaukšanai? Dievs taču pateica: "Nedari to, jo tā ir Tā Kunga roka."

204 Reiz Mozum bija pateikts kaut ko nedarīt; viņš tik un tā to izdarīja. Vai atceraties? Tāpēc es...es neizbraucu.

205 Un es varētu jums atnest un parādīt četru atsevišķu cilvēku teikto, par kuriem es lūdzos un apsauce nāvi, kad ārsti bija paziņojuši, ka viņi ir miruši. Saprotat? Mēs tur stāvam, lai to apsauktu. Un, ja Dievs ir devis tev varu kaut ko tādu darīt, tad labāk esi uzmanīgs ar to, ko tu dari. Saprotat? Labāk esi uzmanīgs. Viņš sacīja: "Ne..."

206 Nu, atcerieties, varbūt jums tas nešķiet tik nozīmīgi, bet man tas kaut ko nozīmēja. Saprotat? "Neapsauc to." Ļoti patīkama, jauka balss (aptuveni pusseptiņos, manuprāt, pusseptiņos no

rīta) sacīja: “Neapsauc to. Tā ir Tā Kunga roka.”

Es sacīju: “Pateicos Tev, Tēvs. Pateicos Tev, Kungs. Es to nedarīšu.”

207 Ja Viņš būtu sacījis: “Apsauc to, tas ir pielavījies ienaidnieks,” tad es būtu sacījis: “Braucam!” Un tas būtu izdarīts.

208 Kad tur Somijā gulēja tas mirušais puisēns, pilnīgi samalts, viņa ķermenī nebija neviena vesela kauliņa, Tas Kungs sacīja, ka tā bija sātana roka, sacīja: “Apsauc to.”

209 Un es sacīju: “Nāve, tu nevari viņu paturēt. Atdod viņu atpakaļ, atlaid viņu!” Viņš uzreiz pielēca kājās vesels, viņa ķermenī vairs nebija neviena lauza kauliņa. Tas ir Tā Kunga Vārds. Es nevaru izmantot Tā Kunga Vārdu, kamēr Tā Kunga Vārds pie manis neatnāks.

210 Taču Rakstos Tā Kunga Vārds ir devis man uzdevumu lūgties par šiem slimajiem cilvēkiem; un dod jums uzdevumu lūgties par viņiem. Un tā: “Ticības lūgšana izglābs slimo.” Lūgsim, nolieci savas galvas; paskatīsimies, ko Viņš pateiks, kad jūs iesiet cauri.

211 Tu esi kristiete, vai ne? Vai tu tici no visas sirds, ka Jēzus darīs tevi veselu? Kaut kāda problēma ar vēderu, esi mocījies ar to daudzus gadus, māsa. Un tā, tu kļūsi vesela, ja ticēsi.

212 Kungs Dievs, šī jaunā sieviete noteikti nomirs, ja Tu viņai nepalīdzēsi. Tagad es lūdzu; skatīdamies uz viņu, es neredzu nekādu iemeslu, kāpēc viņai būtu jāmirst.

Un es jūtu savā garā, Kungs, ka Tava atļautā griba ir tajā, lai es to apsauktu: Sātan, atlaid viņu! Jēzus Kristus Vārdā, lai viņa kļūst vesela, atnāk uz šo draudzi un dod liecību Dieva slavai. Āmen.

213 Kundze, lai cik arī tas nešķistu vienkārši, tu būsi vesela. Vai tu tici tam, brāli?

[Brālis Branhams atkāpjas no mikroфона–Tulk.] Vai tu tici, ka būsi vesels? Tagad ej, sāc ēst, lai ko arī tu...tad tev viss būs kārtībā.

[Kāda māsa runā ar brāli Branhamu–Tulk.] Tu grasies izdarīt sitienu pa šo pasauli un to paralizēt; tā izdarīja sitienu pa tevi un tevi paralizē. Un tā, Debesu Dievs, kas novērš šo sitienu no pasaules, lai iedotu grēku piedošanu, caur to pašu Vārdu var iedot grēka piedošanu tev, novērst sitienu no tevis un padarīt tevi veselu.

Vai tici, ka Viņš var izdarīt tā, lai sirds sāktu sisties kā nākas? Ja tici, tad būsi vesela. Protams, Viņam tas nav grūti.

214 Kungs Jēzu, šī nabaga sieviete ir spiesta palikt šajā krēslā visu atlikušo dzīvi, bet tad tikt paņemta. Taču mēs lūdzam, lai šis sātan spēks tiktu no viņas paņemts prom. Lai viņa dzīvo un staigā, un ir tādā normālā stāvoklī, kādā viņa bija agrāk. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

215 Vai tici? Tas ir pabeigts darbs, tas jau ir izdarīts. Kas par lietu? Bez jebkādam bailēm, bez jebkādam... Paklausies. Tu taču reiz biji dziedināta no vēža. Atlaid vaļā, atdod visu Jēzum.

Kungs Jēzu, es uzlieku savas rokas uz šīs sievietes un apsaucu viņas slimību. Es zinu, ka viņa ir kristiete, dzimusi no Gara. Es aizvācu to prom no viņas Jēzus Kristus Vārdā, šajā brīnumainajā Vārdā. Āmen.

[Kāda māsa runā ar brāli Branhamu–Tulk.] Kungs Dievs, par viņas dārgo brāli, es lūdzu par viņa glābšanu Jēzus Vārdā. Stāvi uz tā. Āmen. Tas tiks izdarīts.

218 Vai tu esi gatavs saņemt dziedināšanu, dēls? Labi, Viņa roka to aizvāks.

219 Kungs Jēzu, uz šī jaunā cilvēka, kurš sacīja, ka viņš lūdzas, lai saņemtu no Tevis dziedināšanu; kā Tavs kalps es uzlieku viņam rokas Jēzus Kristus Vārdā un ar Viņa varu es lūdzu

par to. Āmen.

Nu, to var lūgt jebkurš cilvēks, piesaucot Viņa Vārdu. Ne tas, ka es...

220 [Kāds brālis runā ar brāli Branhamu–Tulk.] Tēvs Dievs, tas ir vienīgais dēls, kas ir gulējis uz tās mātes krūtīm, viņa glaudīja to un lūdzās kopā ar viņu, un turēja viņu pie rociņas, kad viņš vēl bija dūdojošs mazulis. Tagad sātans ir iebāzis viņu psihiatriskajā slimnīcā. Dievs, viņš ir atnācis uz dzīvā Dieva svēto Draudzi, uz Draudzi, kas ir dzimusi no Dieva Gara, uz Draudzi, kurā dzīvo un atklājas Dieva Gars. Un šodien mēs ar lūgšanu atbrīvojam to sievieti no tās iestādes. Mēs lūdzam Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Ej mājās, viss būs labi. Paldies, ka atnāci un palūdzi par savu māti; lūk, tas ir īsts dēls.

221 [Kāda māsa runā ar brāli Branhamu–Tulk.] Ir pienākusi tavas atbrīvošanas diena. Kungs Jēzu, par šo jauno sievieti, par viņas vīra glābšanu un viņas kakla dziedināšanu, lai viņa saņem to visu Jēzus Kristus Vārdā, kurš saka: “Atnāc un notici tam tagad,” un lieta jau ir darīta.

222 [Kāda māsa runā ar brāli Branhamu–Tulk.] Kungs, ārsti ir paziņojuši, Kungs, ka tas ir viņas ķermenī un iet uz viņas aci. Viņa ir atnākusi pēc atbrīvošanas pie šī altāra, un, kad šī svētā Draudze lūdzas, es lūdzu par viņas atbrīvošanu Jēzus Kristus Vārdā; tā postaža atstās viņas ķermeni. Tas ir darīts.

[Kāda māsa prasa par savu dēlu.] Par viņas dēlu, es svētu šo kabatlakatiņu. Lai atnāk atpakaļ dzirde un auss atgriežas pareizajā stāvoklī.

223 [Kāda māsa runā ar brāli Branhamu–Tulk.] Skatieties, Draudze saka... Draudze ir noslēpumainais Kristus Ķermenis. Mēs visi lūdzamies par jums. Saprotat? Mēs ne... Mēs vairs neapliecinām, ka mēs esam pasaulē. Mēs nerunājam, izteikdami minējumus, uz kuriem mēs dodamies. Mēs esam atraduši to Ceļu. Mēs esam piedzimuši tajā ceļā. Mēs esam dzīvā Dieva Draudze, tās daļa; protams, tā ir izkaisīta pa visu pasauli. Taču šī ir viena no grupām. Šodien mēs sanākam kopā Viņa Vārdā, mēs atnākam piepildīt to, ko Viņš lika darīt. Ko Viņš nevar atklāt, kad mēs sanākam kopā... Lūgties par slimajiem, uzlikt viņiem rokas. “Ticības lūgšana izglābs slimo.”

224 Lai tā sirds slimība atstāj tevi. Jēzus Kristus Vārdā, es esmu paklausīgs tam uzdevumam, kuru iedeva man Dievs...

Tā diena uz Golgātas

(That Day On Calvary)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja svētdienas rītā, 1960. gada 25. septembrī Branhama saiešanas teltī, Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 60-0925 ilgst 1 stundu un 42 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2021. gadā.